

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor P. Benno Beneš SDB: Být bratrem mezi bratry a naplno žít pro druhé	4
Duchovní slovo R.D. Kamil Škoda: Průvod slavnosti Božího Těla – pompéznost nebo úcta?	7
Představujeme farnost Litvínov	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	11
Zprávy z diecéze Poutí smíření Hejnice Krátké zprávy Novinky Noci kostelů Kněžský den v Litoměřicích	12 14 14 15
Napsali jste Příspěvky našich čtenářů	16
Charita Farní charita Česká Lípa	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, program Radia Proglas na červen, z diářů biskupa a generálního vikáře, tip na výlet	20

Černá noc

Fotografie na titulní straně časopisu:
Jana Michálková

Fotografie bez uvedení autora Jana Michálková a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
červen 2012 • 17. ročník • 6. číslo • 20 Kč

Zveme vás na Noc kostelů

V pátek 1. června se pro veřejnost opět otevřou mnohé dveře sakrálních památek po celé České republice. Probíhat bude Noc kostelů, jejíž motto letos zní: „Vy všichni jste děti světla. Nám nevládne noc, ani temnota.“ (Srov. 1 Sol 5,5)

Ekumenický projekt Noc kostelů se v litoměřické diecézi uskuteční již potřetí. Jeho cílem je představit křesťanství srozumitelnou formou, kostely jako důležitou součást společenského života obce či města a upozornit na jejich kulturní hodnotu. V polovině měsíce května bylo k akci v naší diecézi přihlášeno 160 církevních objektů! Program stejně jako v minulých dvou letech připravovaly už několik měsíců předem jednotlivé sbory a farnosti samy, biskupství zajišťovalo koordinaci a propagaci akce (včetně financování propagačních letáků a plakátů). Noc kostelů i letos svým jménem zaštitil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, jehož pozdrav svám zde přinášíme.

Už za pár dní se tedy pro vás kostely, kaple a modlitebny otevřou - většinou od 18 hodin, s posledními návštěvníky se loučíme obvykle kolem půlnoci. Těšit se můžete na koncerty různých žánrů, zajímavé přednášky, komentované prohlídky, ukázky liturgických oděvů i předmětů, programy pro děti či návštěvy míst, kam se jinak běžně nedostanete. Pokud si však budete chtít jen tak v klidu posedět, budete mít k tomu příležitost. Organizátoři mysleli i na toto a nabídnou prostor pro ztišení...

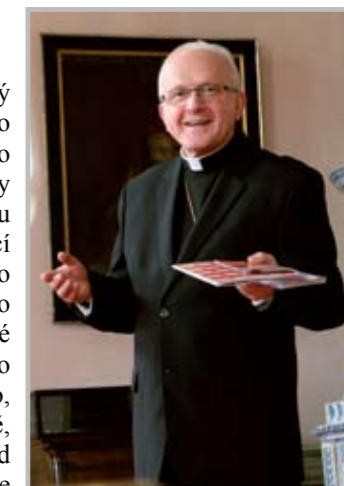
Neváhejte a nenechte si noční návštěvu kostelů ujít. A pokud se následně budete chtít s námi podělit o své zážitky, pište a posílejte svoje postřehy a fotografie na naši adresu: zdislava@dltm.cz (případně na adresu Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 411 88 Litoměřice).

Bližší informace o akci a jednotlivých programech ve farnostech naleznete na www.nockostelu.cz

Kristýna Solničková, koordinátorka Noci kostelů za litoměřickou diecézi, a redakce časopisu Zdislava

Pozdrav Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

„Chceme-li charakterizovat křesťanský evropský projekt „Noci kostelů“, pak to můžeme snad oprávněně označit jako „odkrytí bohatství našich křesťanských smýšlejících předků“. Kostely jsou většinou postaveny na významných místech obcí a měst, ale i na návrších a kopcích. Jen těžko je může kdokoliv z lidí přehlédnout. Přesto však, v současné době obzvláště, je lidé mohou mjet a procházet kolem nich jako kolem kulís, bez hlubšího zájmu, ale i proto, že chrámové dveře jsou zamčeny. Jistě, otevírají se pro konání bohoslužeb, pokud tam ještě někdy jsou. Při „Noci kostelů“ se však chrámové brány otevřou i v noci proto, aby bylo všem zřejmé, že chrám jako posvátný prostor je i pokladnicí umění a krásy, otevřenou biblickou knihou o dramatech historie záchranu člověka, místem zastavení, údivu a zamyšlení, stejně tak modlitby a setkání s Bohem. Naši křesťanští předkové si do hrobů svá bohatství nevzali. Ponechali je nám. Máme co odkrývat sobě i druhým.“

V prázdninovém čísle Zdislavy

- ▶ nabídneme duchovní slovo salesiána P. Stanislava Jonáška SDB na téma Léto, čas odpočinku
- ▶ představíme děkanství Postoloprty
- ▶ přineseme pozvánky, zprávy z diecéze, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Přijímáš-li Tělo Páně, stáváš se ratolestí Božské lásky na velkém stromu světa, můžeš růst, vyvíjet se a být Mystickým tělem Kristovým.

Michael Quist

Foto Karel Pech

Být bratrem mezi bratry a naplno žít pro druhé

P. Benno Beneš SDB

Přinášíme vám rozhovor - alespoň krátké setkání s člověkem - knězem pevně stojícím, zakořeněným v Pánu Bohu, rodné zemi a rodině bratří salesiánů. K nám do diecéze se vrátil v roce 2003 s bohatstvím zkušeností a hlubokou radostí ze života. Naslouchat mu nyní, kdy mnozí z nás své kořeny hledají, kdy potřebujeme objevit znovu hloubku a krásu bratrství a také být „pokorní, stateční a silní“, nás, jak doufáme, povzbudí k dobrému dílu.

Kde jste se narodil, jak jste vyrůstal? A jak jste viděl náboženský život v diecézi, když jste byl malý?

Jsem rodákem z Oseku, ale místo narození jsou Teplice-Řetenice. Ještě před propuštěním z porodnice jsem byl – jak bývalo tehdy vžitě – pokřtěn v řetenické nemocnici. Cestu zpět do Oseku

P. Benno Beneš s osekým opatem Bernardem Thebesem

mí rodiče zvolili přes mariánské poutní místo Bohosudov. Podobně jako rodiče Dona Boska zasvětili svého syna Jeníka po narození Panně Marii, tak i moji rodiče, aniž však o Donu Boskovi něco věděli, mě zasvětili Panně Marii rukama duchovního správce, v té době kněze z Tovaryšstva Ježíšova. Tak to byla má „první pout“.

Ty další už patřily k mému pokračujícímu růstu od dětství až dodnes. Vyrůstal jsem v rodině věřících rodičů. Oba rodiče mají své kořeny po předcích v litoměřické diecézi. Proto se považují po meči a po přeslici za čistokrevného litoměřického diecezána. Jsem na to hrdý. Maminka pocházela z malé vesničky Pnětluky u Třebenic v Českém středohoří. Tatínek se narodil v Oseku na úpatí Krušných hor. Jeho život byl od mládí spjat s děním v opatství cisterciáckého kláštera. Byl nezlo-

mitelným místním patriotem.

Náboženský život v diecézi jsem jako malý kluk

nevnímal a vnímat ani nemohl. Vždyť cestovat dál než několik málo kilometrů od místa bydliště bylo v té době vzácností. I když jsme měli v Litoměřicích a jeho okolí příbuzné, návštěvy byly z hlediska tehdejšího „cestovního ruchu“ sporadické, navíc v té době ještě zuřila Druhá světová válka. Podle maminčina deníku, který vedla, byly od podzimu 1944 až do konce války téměř denně alarmy, ohlašující nebezpečí leteckých náletů. Někdy k bombardování i došlo, neboť zdejší kraj měl silně rozvinutý průmysl, který mocnosti likvidovaly. Bohužel to většinou odnášeli především nevinní lidé, jak tomu zpravidla v revolucích a ve válkách bývá.

Ani bezprostředně po válce po roce 1945 jsem v důsledku dalších krutých událostí v našem bývalém sudetském rodném kraji neměl pojem existence diecéze. Pan biskup Weber svůj úřad, protože byl německé národnosti, vykonávat nesměl. Viděl jsem ho jen jednou, když v létě roku 1947 uděloval jáhenské svěcení asi pěti nebo šesti salesiánským bohoslovcům v Oseku. Možná, že k tomu měl dovolení, nebo to riskl. Nevím.

Jak jste vnímal další vývoj v diecézi? Co může naše diecéze dát české Církvi? Jaké je podle Vašeho názoru její povolání?

Ani po nástupu našeho salesiána biskupa Štěpána Trochty 23. listopadu 1947 jsem žádný vývoj v diecézi nevnímal. Poválečné a nastoupivší kruté události padesátých let způsobily novou další izolaci lidí mezi sebou navzájem. Takže nějaké povědomí o existenci diecéze..., po pravdě řečeno, mně ani na mysl nevstoupilo. Povědomí neboli nepovědomí mé příslušnosti k diecézi zůsta-

lo utlumené mým odchodem do Prahy v roce 1965. Bylo to na základě mého životního rozhodnutí: nabídnout svůj život Pánu v nové rodině, a to ve společenství spolubratrů salesiánů Dona Boska. Zde jsem rozvinul své další životní nasměrování. V té době pochopitelně in cognito. Jakési povědomí diecéze jsem nabyl až teprve opětovným nástupem biskupa Trochty po jeho rehabilitaci roku 1968, když jsem se s ním mohl setkávat v rezidenci. A nejen s ním, ale i s mými spolubratry a dalšími kněžími kolem biskupa Štěpána. Taktéž jsem se až do pádu komunismu – opět in cognito – pravidelně, kde se dalo, setkával s našimi utajenými spolubratry salesiány, studujícími na CMBF neboli Cyrilo-metodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Po nabytí politické svobody listopadem 1989 jsem začal vnímat litoměřickou diecézi nástupem otce biskupa Josefa Koukla. Ovšem se životem diecéze jsem byl spjat nikoli jako diecezán, ale jako služebně fungující představený, který měl vždy na mysli nenechat toto území bez přítomnosti salesiánů, a to nejméně ze tří důvodů:

1. když už jednou r. 1946 do naší diecéze salesiáni přišli, nechť tu opět jsou,
2. když už zde bylo zaseto charisma Dona Boska, nechť tedy klíčí a roste dál,
3. když už byla v politicky nesvobodných letech obdarována biskupem salesiánem, nechť se pokračuje v duchu jeho hesla „PRÁCE – OBĚT – LÁSKA“.

Až teprve po letech, když mě můj nástupce provinciál Jan Komárek roku 2003 poslal do Teplic, začínala oživat má po meči a po přeslici čistokrevná diecézní příslušnost. A tak mívám radost, když někoho z mé generace se stejnou příslušností potkám. Jsme však jen jediní, solitéři. Ta velká většina je, jak se po odsunu říkávalo, „za kopečkama“. To není stesk, ale realita, kterou prožívám.

Otázku, co může naše diecéze dát české Církvi, bych si dovo-

lil zformulovat spíše takhle: Co může naše diecéze dát ostatním diecízím v našich zemích a jaké je její poslání? Odpovídám: Dovede dokázat naplno žít uprostřed dění života severočeských obyvatel, a to naším otcem biskupem Janem počínaje a námi všemi „christifideles“, tzn. Kristu věrnými, konče. A to je zároveň i její poslání. Možná, že to na první pohled vypadá jako nic neříkající odpapouškováná fráze; a že se tudíž neřeklo nic. Dovolím si však tvrdit, že se řeklo hodně. Kdo zde žije, ví, co mám na mysli. A kdo tomu nevěří, ať sem běží. Snad teprve potom uvěří. Musí se tu žít, aby se poznalo...

Jak to bylo s Vaším povoláním ke kněžství, salesiánům? Jak je vnímáte teď?

O tom bych se raději zmínil jindy. Nedá se to v několika málo větách pojmut. Jenom jedno mohu říct: Za své povolání salesiánské a kněžské jsem stále ještě málo vděčný jak Pánu, tak i těm, kteří mi povolání zprostředkovali, rodiči počínaje, jak jsem se už zmínil výše. Své povolání vnímám jako naplnění svého života. Nedokážu si představit, že by se byl býval měl můj život odvíjet jinak.

Co byste podtrhl ve Vašem salesiánském životě, co jste se naučil?

Být bratrem mezi bratry a naplno žít pro druhé.

Jaké je poselství Dona Boska současnému světu, naší diecézi? Která jeho slova jsou Vaše nejmilejší?

„Bud' radostný, konej dobro a nechej vrabce cvrlikat.“ Je zapotřebí lidí naděje. Znějícím harmonickým tónem naděje je radost. Slova pro mě nejmilejší. Ale nejen ta. Jsou i další. Například: „Chceš-li konat dobro, vykonej ho hned.“ V opačném případě ztrácí na síle. A jak by řekli naši mladí: vyšumí. A ještě, čím se sám Don Bosco inspiroval a co je i pro nás v naší diecézi jako šité na míru: „Bud' pokorný, statečný a silný!“ Není pochyb, že toto potřebujeme.

Jaká jsou Vaše další duchovní přátelství spojená s naší diecézí?

Nevím, mohu-li to nazvat duchovním přátelstvím. Ale nakonec,

proč ne. Mám radost z průkopníků prvních litoměřicko-diecézních borců, a to malého hloučku mladých lidí, který začal s putováním po naší diecézi pod titulem: „Pod' na pít“. Každým rokem se přidali a přidávají další. Mezi těmi dalšími po mém příchodu

do Teplic jsem byl též já. Nevzpomínám si, od kterého roku s těmito mladými milými lidmi každým rokem putuji. Ví, že poprvé to pro mě byla trasa z Teplic přes Břilinu, Postoloprty, Libočany. Skončili jsme v Kadani s otcem biskupem Pavlem Posádem. Ti mladí lidé mně jsou vnitřně velmi blízcí.

Možná i tím, že jsou novou generací už se svými kořeny v této naší diecézi. Tu blízkost nemohu nijak vyjádřit. Jen ji tak tiše prožívám.

Co si myslíte o skutečnosti, že v mnohých našich farnostech fakticky chybí mládež? Co byste doporučoval? Jak porozumět mládeži – třeba ve věku 74 let?

Mládež nechybí jen v našich farnostech, ale chybí i v našich městech a též, a to především, na venkově. Chybí v naší populaci. Ať bych dal jakákoli doporučení, jež mě napadají, nebyla by namístě. Nejsem v tom kompetentní. Takže se zdržuji. Ovšem jak porozumět mládeži? Nelze jinak, než žít a být mezi ní

a s ní. Za dnů Dona Boska to nebylo jiné. Jistě v mnohém ne tak složitě, i když také tehdejší politické poměry v Itálii byly silně proticírkevní a začínající liberalizace poznamenala společnost nemálo. Ovšem dnes je svízel navíc v tom, že se mladí nacházejí v situaci, a řeknu to natvrdo, v rozpadající se společnosti. Jsme společností, která se dostala do slepé uličky. Viz současný

trend tzv. liberalizace. Jak to zní lichotivě, být svobodný. Jenomže jakmile se liberalizace prosazuje sama sebou, začíná se relativizovat společný sjednocující řád. Tím pak je pro lidi slušné svoboda omezena, protože je svobodně utiskují silné lokty, které svobodu

Komunita Salesiánů Dona Boska Teplice. Zleva zadní řada: P. Jan Hurník, P. Benno Beneš, P. Ladislav Nádvořník, P. Václav Čunek. Zleva přední řada: Michela Hřebíčková, dobrovolník, dr. Norbert Krutský, dobrovolník, P. František Pospíšil, P. Stanislav Jonásek, P. Jan Rob.

těm slušným vymezují. Dalším důvodem absence mládeže je její vysokofrekvenční fluktuace po světě. Je dobré poznávat svět. Ovšem jakmile je to na úkor absence od domova..., jak potom něco budovat doma nebo nějaký domov... O farnosti či o farním, natož eucharistickém společenství nemluvě.

Jak bychom mohli v naší diecézi realizovat tzv. novou evangelizaci? A čeho bychom se měli vyvarovat?

Budu upřímný, nechci se však přítom nikoho dotknout. Mně se taková či podobná jiná tendence označení, jak by řekli bratři Slováci, nepáčí. Evangelizace je

Salesián

Narozen v Teplicích 19. 4. 1938
 Základní škola, Osek 1944 – 1953
 Vyšší průmyslová škola chemická, Most 1953 – 1957
 Základní vojenská služba v ČSA 1957 – 1959
 Uhelný průzkum, Osek 1959 – 1965
 Výzkumný ústav paliv, Praha 1965 – 1990
 První řeholní sliby in cognito 1967
 Kněžské svěcení in cognito, Poznaň 1972
 Vikář Salesiánské provincie Praha in cognito 1973 – 1990
 Vikář Salesiánské provincie, Praha 1990 – 1993
 Provinciál Salesiánské provincie, Praha 1993 – 1999
 Duchovní průvodce na JABOK, Praha 1999 – 2003
 Delegát provincie pro salesiánské misie 1999 – 2007
 Ředitel komunity Teplice a výpomocný duchovní 2003 – 2012

prece záležitostí přítomnosti. Je to děj neboli lépe hlásání evangelia životem a slovem hic et nunc, tedy zde a nyní. Takže každým novým okamžikem je evangelizace v tomto smyslu vždy nová. Zřejmě se novou evangelizací chápe způsob, jak má v dnešním světě probíhat. Ale na to nemám recept. Neboť: evangelizaci prožívám jako děj, v němž se předává víra osobně. A to se děje ve vzájemné interakci mezi *ty* a *já* a mezi *já* a *ty* a samozřejmě také mezi *my* a *já* a *mezi já* a *my*, tedy když jsme ve společenství. Na položenou otázku jinou odpověď nemám. A čeho se vyvarovat? Nemyslet si, že ti, o nichž říkáme, že jsou ti druzí, jsou méně dobří. Vždyť ti druzí jsou také událostí neboli živými dějinami Božího díla a Božího zásahu. Bůh respektuje jejich svobodu.

Dokonce máme v archivu přípis z Okresního národního výboru v Teplicích podepsaný Karlem Hružou, pozdějším celostátním církevním tajemníkem pro ČSR, kde se zakazuje používat němčiny při náboženských úkonech. Násilně bylo ukončeno, co patřilo ke staleté tradici zdejšího kraje. Každý jen trochu vzdělaný člověk anebo z titulu svého povolání a zaměstnání se snažil ve vlastním zájmu hovořit oběma jazyky. Kdo to ignoroval, sám si tím zúžil okruh přátel nebo též svou klientelu. Mladí lidé se dnes zcela pochopitelně vrhají na angličtinu. Jenže dorozumivacím jazykem není natolik, aby se daly vystihnout nuance, jak tomu je u hovorové řeči. A pak tomu brání už výše zmíněná vysokofrekvenční fluktuace. Jakoby nikdo nechtěl být už ve svém rodném kraji. A to v současné době, v pastoraci mlá-

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

deže povýtce, hraje velkou roli.

Průvod slavnosti Božího Těla – pompéznost, nebo úcta?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Průvod Božího Těla byl vždycky co nejslavnější. Vždyť jde o oslavu živého Krista v Eucharistii! Ten, kdo mu nerozumí, se průvodu vyhýbá a nijak se do něj nezapojuje. Dokonce se dají zahlédnout i věřící stranící se tohoto průvodu. My ale určitě chceme i letos - tak jak je v které farnosti zvykem - vzdát úctu samotnému Ježíši. Lecjaké i pochybné průvody se konají, proč bychom se nevydali spolu s Kristem do okolí kostela také my, když bude příležitost?

Foto archiv farnosti Mladá Boleslav

Kamil Škoda

Koncelebrovaná mše svatá v děkanském kostele sv. Jana Křtitele v Teplicích. U obětního stolu zleva: opat Bernhard Thebes, O. Christoph Birkner, P. Benno Beneš, P. Miroslav Maňásek.

Jaké vidíte možnosti spolupráce mezi českými a německými katolíky, mládeží?

Nemám na to obecnou odpověď. Záleží na konkrétních lidech. Možností vidím mnoho, ale nejsou lidé, kteří by je realizovali. A pokud se najdou, je tu velký hendikep: dorozumivací jazyk. Od konce války už tomu v tomto kraji bývalých Sudet tak není. Němčina byla násilně vytlačena z veřejného života. Báli jsme se německy promluvit, a když, tak aby to nikdo neslyšel. Totalita.

Archanděl Michael a korečkové rypadlo

Farnost Litvínov je stejně jako město z jedné strany tísněná rypadly hnědouhelných velkolomů, z druhé strany gigantickým Chemopetrole. Svými excurrendo připojenými farnostmi šplhá vysoko do Krušných hor, až k německým hranicím.

V jejím srdci pevně stojí majestátní kostel sv. Michaela archanděla ze 17. století od významného francouzského architekta Jana B. Matheye. Hluboko pod kostelem je uhlí.

Duchovním správcem je zde J. M. can. Mgr. Grzegorz Wojciech Czerny, který působí ve farnosti od r. 1999. Od r. 2001 se postupně stává administrátorem excurrento farností Litvínovska Brandov, Dolní Jiřetín, Hora sv. Kateřiny, Horní Jiřetín, Malý Háj a Nová Ves v Horách, od 1. srpna 2007 je administrátorem v Litvínově, Českém Jiřetíně, Fláji a Klínech. Rozmlouvali jsme s ním a s inženýrem Františkem Koňářkem, který se s námi podělil o cenné vzpomínky. Bylo krátce před Velikonocemi, za okny fary vál ostrý krušnohorský vítr.

Farnost Litvínov

Slavné kněžské svěcení

Ing. Koňářík: „Náš pan kanovník přišel do Litvínova v roce 1999 jako jáhen. Tehdejší pan děkan Oldřich Vinduška, dej mu Pán Bůh věčnou slávu, byl nemocen a ve svých více než 80 letech opravdu potřeboval pomoci. Sloužil u nás ve farnosti celých 56 let a zemřel 25. září 2007 v litoměřickém hospici krátce poté, co odešel na odpočinek. Měli jsme

z příchodu nového jáhna radost, „jako by se na nás usmálo sluníčko“. Když měl být 13. května 2000 vysvěcen na kněze, všechno jsme pečlivě připravili, vyzdobili jsme kostel, zavěsili girlandy z květů, vytiskli jsme plakáty. Byla to velká slavnost pro celé město. Kostel byl přeplněný, všichni se přišli podívat, všichni ho najednou znali. V povědomí lidí bylo, že farář je starý pán, a náhle se objevil mladý kluk.“

Mgr. Czerny: „Jsem vděčný biskupovi Josefu Kouklovi, že souhlasil se svěcením u nás v Litvínově. Pro zdejší lidi to bylo něco velmi povzbuzujícího, i pro ty, kteří do kostela jinak nechodí. Bylo mi v té době 27 let, přijeli mi rodiče, sourozenci, příbuzní, kněží z Polska. Při mši svaté zpíval krásně sbor z Mostu. Ale když jsme potom objednávali fotografie, každý chtěl především starého pana děkana.“

Ing. Koňářík: „O týden později jsme s celou farností jeli slavit do Polska. Přivítal nás tam obrovský nápis v polštině „Vítáme hosty!“ Dodnes s nimi udržujeme hezké přátelské vztahy.“

Naše aktivity

Zavedli jsme živý růženec. Na biblické hodiny přichází kolem 10 lidí. Jezdíme na poutě do Filipova, do Květnova a Jablonného v Podještědí a každý první pátek v měsíci do Doksan, kde se „duchovně osvěžujeme“ při krásné liturgii. Jedeme zpravidla jedním nebo dvěma auty - někdy i dvakrát, jako když jsem zapomněl v Doksanech klíče! Rádi se

chlubíme, že naše modlitby v Doksanech byly vyslyšeny: máme jednu farnici u trapistek, sestru Barboru Mančíkovou. Občas jí píšeme pohledy, a až se to bude hodit, pojedeme ji společně navštívit. V pátky (kromě postní doby, kdy je křížová cesta) máme před mší svatou adoraci za vztah státu a církve, jak si přál ještě biskup Josef Koukl, a začátkem měsíce května eucharistický den. Modlíme se za náš kraj a co nejčastěji jej žehnáme.

Na faru na náboženství teď chodí dvě děti.

Nerad bych zapomněl na seniory, kterých je u nás opravdu hodně. Několikrát do roka mě zvou do domovů důchodců v Meziboří a Janově. Na mši svatou tam přichází překvapivě až 40 lidí.

Snažím se hlavně své farníky vzdělat ve víře. Biblické hodiny připravuji tak, abychom o Božím slově nejen rozjímali, ale také hledali, jak je uvádět do života, jak být autentickými svědky Ježíše Krista. Bez vzdělaných farníků totiž my kněží moc neuděláme.

Biblická farní rada

Nejmenovali jsme formálně farní radu, ale fakticky ji tvoří ti, co mají zájem o Písmo svaté, o hlubší duchovní život, tedy většinou ti, co chodí na biblické hodiny. Mohu se na ně spolehnout, že když je například adorace, přijdou do kostela a nebudu tam sám.

Zde je alespoň několik vzácných jmen: paní Agnesa Kružliaková se stará o kostelní prádlo a koberce a zasloužila se mimo jiné o bytelný nátěr schodiště na faře. Našimi zahradníky jsou manželé Ludmila a František Krajčovi. Paní Josefka Pihrtová peče. Máme čtyři lektory: pana Karla Suka, paní Magdalenu Koňářkovou, Marii Čenkovou a Andělu Karlíkovou, která je také farní kronikářka a básnířka. Manželé Anna a Jaroslav Jermanovi připravují ve farnostech Litvínov a Horní Jiřetín všechny hostiny, pomáhají jim paní Anna Buřtová, Jitka Vítová a Růžena Serafinová. Naší velkou sponzorkou je paní

Ludmila Holadová, která zajišťuje hostiny po materiální stránce. Ve farnosti litvínovské máme dva ministranty, je to pan František Koňářík a jeho vnuk Metoděj František Kulík. Pan Vladimír Buřt je ministrantem v Horním Jiřetíně a Malém Háji. Paní Růžena Serafinová je naší pastorační asistentkou. Pracuje tiše, spolehlivě a neúnavně všude tam, kde je zrovna potřeba. Je také velkou pomocnicí v komunikaci s místními Romy. Paní Hana Krejbná je kastelánkou na zámku Jezeří a pro nás v Horním Jiřetíně zpívá žalmy. Na varhany věrně a zdaleka přijíždí hrát slečna Jana Drobná. Také nakonec nemůžeme nezapomenout s vděčností na paní Annu Broklovou z Malého Háje, která nám odešla do domova důchodců.

Setkání s farníky, ing. Koňářík na snímku druhý zprava

Vzpomínka první: Farník na umístěnkou

„Když jsem chtěl poprvé vejít do kostela, musel jsem se dost dlouho dobývat na faru, než mi otevřel tehdejší pan děkan Vinduška. Představil jsem se a pan děkan mě pak ochotně zavedl do kostela. Všiml jsem si, že se tady dlouho nemalovalo, kostel na mě působil sedivě, neupraveně, zkroušeně. Ale pan děkan mi o něm pěkně vypravoval. Bylo to takové sympatické první setkání. Řekl jsem, že se brzy chceme nastěhovat s manželkou a 3,5měsíčním synem Tomášem. Měl jsem zde teprve nastoupit, na umístěnkou, protože jsem v Brně nemohl sehnat místo. Zaplat' Pán Bůh,“ říká inženýr František Koňářík, který má dnes projektový ateliér a je jedním z pilířů farnosti. Tehdy, na konci 60. let, nemohl sehnat místo, protože protestoval proti vpádu sovětských vojsk do Československa. V Litvínově inicioval a dotáhl do obdivuhodného konce odvážnou opravu

děkanského kostela: „Měli jsme z toho kostela, i když ponurého, krásný pocit. Lidi v něm bylo málo, bylo to v zimě, v lednu. Řekl jsem si, že bych mohl zkusit, jestli se tady uchytíme, pomoci ten kostel opravit, vymalovat.“

Vzpomínka druhá:

Oprava kostela sv. Michaela archanděla k 300. výročí posvěcení v r. 1994

„To bylo v roce 1988, kdy jsme to začali organizovat. Díváme se s panem Jandáskem na kostel a vidíme: padá nám dolů malba. Když se zahrálo na varhany, všechno se to sypalo! Pan Jandásek, dej mu Pán Bůh věčnou slávu, pracoval v přípravě investic, spočítal všechno „na hřebík“. Já jsem po večerech udělal koncept. Rozpočet jsme odhadli na osm až deset milionů korun v tehdejších cenách. Trochu jsme se proto báli. Potom jsme se obrátili na památkáře. Přišly k nám soudružky z odboru kultury, celá komise, šmejdivaly, do všeho nakukovaly, nevěděly o kostele nic, ale chtěly do všeho mluvit. Nakonec řekly ano, ale o příspěvku řeč

nebyla. Velkou výhodou bylo, že tu byli v petrochemii pracovníci ze světa, Němci a Francouzi, ale hlavně Poláci, kteří sem do kostela docházeli pravidelně na mši svatou, 40 až 50 lidí. Nabídl se, že pomohou a zapůjčí lešení. Díky nim byly také pěkné kostelní sbírky, tak jsme se nakonec rozhodli, že začneme. (Na rozloučenou těsně před revolucí v roce 1989 nám zazpívali Černou Madonu, byli jsme všichni dojatí.)

Práce jsme rozložili na tři kroky: zadní část, střed a presbytář. Zrestaurovali jsme oltáře, lavice se odvezly do dílen, udělala se dlažba, povedlo se i zlacení, byť mizerným zlatem. Mnoho věcí se řešilo za pochodu. Původní fasáda byla komunistická, natřená nějakým „gumoasfaltem“, nedalo se to sundat! Nakonec ji dělníci šidili, protože nevycházeli s penězi.

Dobré bylo, že farnost měla pozemky, které jsme mohli prodat. Také jsme měli štěstí, že jsem se dostal do prvního řádně zvoleného městského zastu-

pitestva. Město bylo vstřícné a tehdy bohaté díky restitucím a poplatkům, které musely odvádět městu doly a Chemopetrol. Dalo nám nejméně dva a půl milionu korun. A hodně jsme dostali i od jiných dárců.“

Životy kostelů

V Horním Jiřetíně máme poutní kostel zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Je překrásný, vysvěcený v roce 1700. Jezdíme tam už jenom v neděli, protože lidé, co chodívali na mši svatou ve všední den, už tam nejsou. Zato se nám podařilo obnovit poutní slavnost, která dostala ve spolupráci s městem opravdu slavnostní ráz: vedle poutní mše svaté se hraje i divadlo, pořádají se koncerty. Kostel se také zcela zaplní na první svátek vánoční, když se v něm sejdou lidé ze širokého okolí, aby si společně zazpívali koledy. Říkají tomu již tradičně vánoční zpívání. Koledníků bylo posledně na tři sta. Kostel také opravujeme, střechu máme hotovou, ještě je třeba spravit fasádu a vymalovat. Také se pomalu připravujeme na výročí 750 let farnosti, první zmínka o ní je z roku 1263.

V Českém Jiřetíně je dřevěný kostel, přestěhovaný z přehradou zatopených Flájí. Nutně potřebuje opravit šindelovou střechu. Peněz je zoufale málo, tak opravy postupují jen velmi pomalu. Když jsme umísťovali na střechu malý zvon a kříž, bylo to už pozdě na podzim, přišla náhle prudká krušnohorská bouře a pustila se do dělníků pověšených na laněch nejen vánicí, ale také hromy a blesky!

V Klínech kostel zbourali komunisté. **V Nové Vsi** je kostel ve špatném stavu, pronajali jsme jej na 15 let obci. Střechu má celkem dobrou, stav není nejtragičtější. **V Malém Háji** máme kostel Nejsv. Trojice, tam by bylo třeba vymalovat. Na střeše je šindel, někdy padá, ale až tolik tam nezatýká. Je to náš nejvyšší položený kostel (835 m n. m.). Kostel v Hoře Svaté Kateřiny převzalo město. Byly tam fresky, ale bohužel se část rákosového stropu zřítily, na záchranu toho, co zbylo, shání peníze. Opravili střechu, fasádu, uvnitř to zatím nechali tak, jak to je. **I v Brandově** už je kostel obecní. Z původního zbyly jen obvodové zdi, které místní zbourali a postavili kostel nový, moderní.

Cesty smíření

Sudetští rodáci se snaží přijíždět na poutě smíření do Malého Háje. Každoročně je na konci července dlouhá léta organizovala evangelická farářka paní Dorothea Recknagel z Deutschneudorfu spolu s mosteckými evangelíky. Poutě budou bohudíky pokračovat, i když paní farářka těžce onemocněla – už mě letos poprosili o kázání. Rodáci jezdí i na poutě do Horního Jiřetína a jednou za rok v červnu do Hory Svaté Kateřiny, kde se po mši svaté ještě modlí u kříže na místě zničeného hřbitova. S farářem Karlem Brünnerem z Olbernhau, se kterým při té příležitosti rád koncelebrují, máme dobré vztahy, je to výborný člověk. Pochází odtud, z Chomutova, po válce byl odsunutý. Letos bude mít padesát let kněžství. Do Českého Jiřetína se vrací i rodáci ze zatopených Flájí, ale už nepřijíždějí tak pravidelně, zbývá jich málo, vždyť od odsunu uběhlo 67 let. Ale přijíždějí jejich děti. Myslím, že je to dobré.

Vzpomínka třetí:

Jak se nám vrátily zvony

„Litvínovské zvony byly zničeny za války. V bočním vstupu kostela byl dlouho uložený velký zvon zachráněný z Kopist. V osmdesátém roce naši Poláci navrhli zavěsit jej do věže, jenže nosná stolice byla těžce poškozená. Nějaký čas proto zvon

Po pouti smíření v Malém Lomu, setkání s poutníky 25./JUL./2010

to namaloval, město hodně přispělo finančně. Zvonař Manoušek nám odlil Sv. Zdislavu a zrestauroval Sv. Václava a Michaela z roku 1523 (původně jsme chtěli i Pannu Marii, ale to se nám finančně nepovedlo). V roce 2001 před poutí přivezl oba zvony na hranici farnosti pod Chemopetrolelem, kde jsme je převzali s panem děkanem, panem starostou a dalšími zástupci města a policejním kordonem je dovezli před kostel, kde jsme je celé dopoledne zdobili květinami. Na sv. Václava přijel pan biskup a posvětil je. Druhý den ráno jsme je vytáhli nahoru a při mši svaté se zvonilo poprvé po 50 letech. Sv. Václav a Michael se ozývá o slavnostech a nedělích, Sv. Zdislava v 7, 12 a 18 hodin.“

Svatomichalské slavnosti a spolupráce s městem

Hned v roce 1991 jsme ve spolupráci s městem obnovili tradici svatomichalské pouti. Je to celoměstská záležitost, sv. Michaela archanděla najdete i na litvínovském erb. Pan starosta vždy přijme pozvání na poutní mši. Slavnosti začínají vždy 28. září na sv. Václava. Minulý rok na desáté výročí slavnostního příjezdu našich zvonů pan zvonař Manoušek přivezl zvonkohru a hrál nám před kostelem, bylo to krásné.

S městem se nám spolupracuje dobře. Mají dobré nápady. Během pouti mě pozvali, abych něco řekl o sv. Michaelovi, v místní galerii jsem letos opět mluvil o významu Velikonoc. Příležitostně zpřístupňujeme věž kostela, ale dáváme si pozor, aby to nebylo příliš často a věž a zvony lidem nezevšedněly. Společně připravujeme Noc koste-

lů. A když probíhá tříkrálová sbírka, mají pro nás na radnici vždy připravené peníze, počítají s námi.

Za humny je rypadlo

Panna Maria je silnější. V Horním Jiřetíně je její poutní kostel. Za komunismu, i když měli obrovské možnosti, tu vesnici (nyní již město) nezbouřali. A bylo by kuriózní, kdyby to udělali teď, v době svobody. Panna Maria si to místo vybrala ne nadarmo. Říkal jsem to i veřejně, když tady byl happening za zachování těžebních limitů. Náš starosta Štoviček a místostarosta Horního Jiřetína Vadimír Buřt jsou si vědomi toho, že tady nejde jen o bezprostředně ohrožený Horní Jiřetín a Černice, ale také o Litvínov. Když se jednou limity prolomí, rypadlo už nic nezastaví. Myslím, že zdejší krajina je těmi doly už poraněná dost, strašně. Měli bychom bojovat. Věřím, že nás Panna Maria ochrání, ale my se k ní musíme přimknout a oživit svoji víru.

Připravila Hana Klára Němečková
Pozn.: **Korečková rypadla** patří dnes mezi hlavní dobývací stroje na povrchových dolech. (www.hornictvi.info)

Přehled bohoslužeb Neděle

- 9:00 - Litvínov, děkanský kostel sv. Michaela arch.
- 11:00 - Horní Jiřetín, kostel Nanebevzetí Panny Marie
- 1. neděle v měsíci - 14:00 - Malý Háj, kostel Nejsv. Trojice
- 2. neděle v měsíci - 17:00 - Horní Lom, kaple Nejsv. Trojice
- 3. neděle v měsíci - 17:00 - Litvínov (mše sv. v polštíně)
- 4. neděle v měsíci - 17:00 - Horní Lom, kaple Nejsv. Trojice

Ve všední den (Litvínov)

- V zimním období (říjen - březen):
- po, st, pá - 17:00
- út, čt, so - 8:00
- V letním období (duben - září):
- po, st, pá - 18:00
- út, čt, so - 8:00

Zvon Sv. Václav a Michael před restaurováním

fungoval tak, že byl zavěšený staticky a tlouklo do něho kladivo. Když jsme chtěli někomu dobře zazvonit, bili jsme srdcem zvonu ručně. Pak jsme si řekli, že musíme udělat projekt. Švagr mi to posoudil staticky, já jsem

S Radkem Rejškem za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Varhany katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích

Katedrála sv. Štěpána s nezaměnitelnou štíhlou zvonnicí je charakteristickou dominantou biskupského sídelního města Litoměřic a snad je u nás málo těch, kteří by ji nedoká-

Nástroj na hlavním kůru

zali poznat z fotografií a obrázků na první pohled. Nás budou zajímat samozřejmě zdejší varhany a jejich osudy, které jsou pohnuté a vydaly by na samostatné příběhy, které by stály za literární zpracování.

V současné době má litoměřická katedrála varhany dvoje a v obou případech jde o nástroje velmi zajímavé. Začneme na hlavním kůru, který přestože je velmi prostorný, je mohutnými varhanami do značné části zaplněn. Na první pohled nás zaujme nádherný rokokový prospekt sestavený ze čtyř skříňů pocházejících z dnes již neexistujícího nástroje postaveného Antonínem Reissem pro kostel sv. Salvátora na pražském Starém Městě. Tento kostel kdysi patřil řádu paulánů, dnes je spravován Českobratrskou církví evangelickou. V souvislosti s josefínskými reformami, kdy byl kostel sv. Salvátora zrušen, byly varhany prodány litoměřické katedrále, kde je v roce 1787 instaloval významný litoměřický varhanář Anton Rusch (od něho máme dodnes dochované zajímavé nástroje např. v Bělé pod Bezdězem nebo Zaječově u Hořovic). Dochovala se dobová svědectví o tom, jak byly tyto ve své době poměrně velké varhany převáženy na dvou velkých lodích po proudu Vltavy. Historické varhany katedrály v Litoměřicích však byly obětovány výměnou za lid-

ské osudy. Je to příběh pozoruhodný a hluboce lidský. V letech 2. světové války byl litoměřickým biskupem Antonín Alois Weber, na něhož se obrátili zoufalí varhanáři z drážďanské firmy Jehmlich s naléhavou prosbou o jakoukoliv větší zakázku. Jedině taková zakázka totiž mohla odvrátit jejich nasazení do bojů na východní frontě. Biskup Antonín Alois Weber jejich prosby vyslyšel, a přestože to vlastně vůbec nebylo nutné, zadal jim zakázku na stavbu nových velkých varhan pro katedrálu sv. Štěpána v Litoměřicích. A tak do původních skříňů, jejichž nádheru můžeme obdivovat i dnes, byl vestavěn ve své době moder-

ní a progresivně řešený nástroj se čtyřmi manuály, elektromagnetickou trakturou a celkem 53 znějícími rejstříky. Za zmínku stojí, že to je zřejmě jeden z prvních nástrojů postavených podle nové estetiky tzv. „Orgelbewegung“ na našem území. Tyto varhany jsou z mnoha hledisek vynikající a představují bezpochyby jeden z nejlepších a zvukově nejzajímavějších novodobých nástrojů v našich kostelích.

Podívejme se nyní na boční emporu na pravé straně od hlavního oltáře. Ještě donedávna jsme zde mohli spatřit poněkud omšelý pseudoslohový prospekt jakýchsi malých varhan, které zde stály poněkud stranou pozornosti. Tyto malé mechanické varhany s kuželkovou vzdušnicí postavené krnovským varhanářstvím Rieger někdy na počátku 20. století zde již nestojí. V roce 2010 byly rozebrány a přemístěny do farního kostela v Horní Libchavě, kde tehdy nebyly varhany žádné. Hlavním důvodem tohoto stěhování bylo získání místa pro velmi staré památné varhany z roku 1627, které až zrestaurovány, nevyužívány chátraly v boční kapli farního kostela v Doksech. Původ tohoto unikátního památného nástroje zatím plně objasněn není. Někdy v 80. letech minulého století byl varhannými nadšenci „objeven“ na kůru opuštěného filiálního kos-

tela v obci jménem Kruh nedaleko Máchova jezera na pomezí chráněné krajinné oblasti Kokořínsko. Tehdejší stav nově „objeveného“ vzácného nástroje byl doslova žalostný – chyběl téměř celý příštalový fond a historická skříň byla částečně vandalsky poničena. Změna poměrů v roce 1989 umožnila realizovat jeho záchranu. Našel se vlivný sponzor a jistě i euforie po politických změnách pomohla k tomu, že vše šlo, snad i v porovnání s dneškem, až překvapivě hladce. Restaurování (či spíše rekonstrukcí) vzácných varhan se ujal Vladimír Šlajch z Borovan a bylo rozhodnuto o jejich umístění v boční kapli farního kostela v Doksech. Po počátečním nadšení a euforii však přišel těžko pochopitelný útlum. Varhany opět začaly nezadržitelně chátrat, tentokrát vlivem nepoužívání a absence jakékoliv údržby. Znovu se prokázala nespočetně opakovaná pravda, že varhany se nejlépe udržují častým používáním! Generální vikář litoměřické diecéze, P. Stanislav Příbýl, který je sám zdatným varhaníkem a hudebníkem, došel k závěru, že tento stav je v zájmu dalšího uchování vzácného nástroje neudržitelný, a stal se jedním z hlavních iniciátorů jeho přemístění na místo malých Riegerových varhan přemístěných do Horní Libchavy. Tímto způsobem získala litoměřická katedrála sv. Štěpána další velmi vzácné památné varhany a my se jen můžeme těšit na jejich pozoruhodný zvuk, kterým budou jistě obohaceny nejen festivalové a koncertní produkce, ale jistě i (nebo lépe řečeno především) hudební doprovod liturgie.

Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

Foto: archiv autora článku

Pohled na varhany na boční emporě v katedrále

Pout' smíření 2012

Hejnice

Dne 5. května 2012 se v poutní bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích konala Pout' smíření. Slavnostní mše svatá se zúčastnilo na šedesát poutníků z Česka, Polska a Německa. Hlavním celebrantem byl J. M. can. Karel Havelka.

Koncelebrovali R.D. Mgr. JCLic. Pavel Andrš (Hejnice), R.D. Mgr. Vít Audy (Frydlant), R.D. Bosco Marschner (Zittau), R.D. Michael Dittrich (Löbau), R.D. Josef Reichl (St. Marienthal) a P. Tomáš Genrt, OFM s P. Mgr. Bartolomějem Černým, OFM (Liberec-Ruprechtice).

Letošní pouť byla poznamenána nebývalou malou účastí, zejména poutníků z Polska. Jedním z důvodů mohou být četná dopravní omezení a mimořádně špatný stav příjezdových komunikací, trvající následky posledních povodní.

Bohoslužba tedy letos byla pouze v latině, češtině a němčině. Evangelium Navštívení Panny Marie (Lk 1, 39 - 56) četl R.D. Vít Audy. V homilii R.D. Havelka podtrhl důležitost setkávání člověka s Bohem a s druhými lidmi. O poutním setkání v hejnické svatyni hovořil především jako o setkání s Pánem Ježíšem, dále jako o setkání křesťanů ke společné modlitbě a nakonec zvýraznil rys smíření: „Je důležité, abychom byli smíření s Bohem a s lidmi. [...] Je třeba neustále usilovat o smír mezi národy nejen v Evropě, ale na celém světě. Víme ale, že jsme jen slabí hříšní lidé - proto jsme tady v chrámě, aby nám Bůh požehnal a dal nám sílu Ducha svatého. O to můžeme prosit.“ Závěr homilie patřil hejnické Panně Marii: „Úcta k Panně Marii je v tradici našich národů veliká. [...] Obrácíme se na ni, aby nám v našem úsilí o smíření pomáhala.“ Poté následovalo kázání v němčině R.D. Michaela Dittricha.

Po slavnostním Te Deum a závěrečné modlitbě poděkoval R.D. Havelka přítomným poutníkům za účast a společnou modlitbu, připomněl památku R.D. Miloše Rabana, nedávno zesnulého zakladatele Mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích, a popřál hodně úspěchů novému duchovnímu správci R.D. Pavlu Andršovi.

Mši svatou doprovázel Chrámový sbor sv. Antonína Paduánského z Liberce-Ruprechtic pod vedením Ing. Bohuslava Eliáše. Na varhany hrál pan Jaroslav Mrňávek.

Další poutní mše v bazilice, tentokrát německá, s německými rodáky, se bude konat 2. července 2012 v 10.30 hodin.

Pokolikáté tu jste a co pro vás Pout' smíření znamená?

Miroslaw Cal, Zgorzelec

Pokolikáté? Už nevím! Byl jsem tu poprvé před patnácti lety, od té doby přijíždím často. Bazilika je překrásná, stojí za vidění.

Pro katolíka je také důležité, že k pouti patří odpustky. A jestli jde o mě, tak nemohu pochopit rozdělení mezi námi. U nás i u vás se mnohé dělo a mnohé popíralo, nevím proč a nač... Němec, Polák, Čech - každý je přece především člověk. Věřím, že z těch modliteb něco bude. A dnes je tak krásně!

Ing. Antonín Schauer KCLJ, Liberec

Nepamatuji si přesně, kdy mě sem poprvé pater Raban pozval. V té době ještě nebyl lazarián, já už ano, myslím, že to bylo v roce 2005. Od té doby pokaždé jezdíme. Zejména pro nás severočeské lazariány je to významné promodlené místo. Měli jsme tady opakovaně exercicie a dvakrát generální kapitulou českého velkopřevorství, ale byli tu i zahraniční hosté, protože řada rakouských spolubratrů byla přijímána do řádu právě zde. Hejnice a pater Raban, to jsou pro nás památky, proto jsem tam dnes dával lazariánský erb. Zdědil jsem ho po bývalém velkopřevorovi Václavu Bořkovi Dohalském, a myslím, že pater si to zaslouží. Letos jsme tu lazariáni jen dva. Dříve jezdili také postulanti, jenže teď těch akcí je tolik... Před 14 dny bylo setkání u císaře Karla v Brandýse nad Labem, pražská komenda připravuje Navalis, je toho hodně.

Dagmar Neumannová, Liberec

Náš chrámový sbor se zúčastňuje dlouhodobě této nádherné květnové akce. Pout' pro nás znamená to, že se tu v bazilice setkávají nejenom křesťané, ale i obyčejní lidé z široka daleka. V té době se chodí také dálkové pochody, cestou z Liberce jsme potkávali hodně poutníků. Možná je trošku škoda, že ta účast nebyla tak velká, neznám důvod, ale přece jenom, každá dušička se počítá. Žijeme tady v tom Trojzemí, Češi, Němci, Poláci mají k sobě hodně blízko, navíc nás také spojuje křesťanství - a hudba a zpěv. Jak se říká: kdo zpívá, tak se modlí dvakrát.

P. Tomáš Genrt OFM, Liberec-Ruprechtice

Pro mě je to místo „domácí“. Jednak jsem to tady nějaký čas za totality spravoval, ale nejen to, viděl jsem, jak to postupně opravoval doktor Raban. A ty poutě... dokonce jsem tady jednou zastupoval pana biskupa, kostel byl tehdy plný, ale to byla devadesátá léta. Teď je sice menší účast, ale splňuje to poslání: jednak že se tady modlíme, to je nejdůležitější, a potom přece kdo chce, tak může přijít na pouť - na pouť! A to, že je to tady spojené s Němci, ještě podtrhuje hodnotu 8. května, Dne osvobození. Tak se to hodí. To je všechno.

Alan Maria Uhura KLCJ, Hejnice

Jsem farník z Hejnic, žiji tady přes 20 let. Jsem členem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Účastnit se Pouti smíření beru jako svou vnitřní povinnost. Je také třeba dát lidem v okolí na vědomí, že je nutné skutečně odpouštět. Válka tu udělala mnoho duševních škod a ty bohužel trvají do dnešní doby. Byli jsme domluveni s ing. Schauerem, že se setkáme na pouti a zároveň se pomodlíme u rakve Miloše Rabana.

R.D. Bosco Marschner, Zittau

Přijeli jsme z naší farnosti jenom tři, bohužel. K Hejnicím máme úzký vztah. Rok a půl jsem působil v Praze jako učitel němčiny, učil jsem se přitom česky.

V Žitavě jsme rádi, že jsou české hranice blízko, protože naše historické kořeny jsou spojeny s Čechami. Blízko je i Jablonné v Podještědí a sv. Zdislava, nějakých patnáct dvacet minut autem od nás. Jsme ve stejné situaci jako vy: diaspora, hodně lidí je bez víry. A jsme spojeni v modlitbě.

Markéta Ježková, Liberec

Přijela jsem do Hejnic zpívat se sborem při mši. Je to pro mě důležité v tom, že se tady sejdou tři národy. To naše Trojzemí by mělo nějak žít, nějak fungovat a je hezké, že se tady mše koná v těch třech jazycích, to má prostě velkou hodnotu pro nás, pro tento region, aby to tu žilo a aby si ty tři národy vedle sebe rozuměly, už nebyly proti sobě jako kdysi, a abychom šli ruku v ruce spolu dál.

Poslední slovo má duchovní správce Hejnic, R.D. Pavel Andrš:

Ještě za komunistů jsme jezdili často do Jizerek jako turistický „katolický“ klub a po revoluci jako katoličtí skauti - oddíl Ichthys. V Hejnicích jsme v neděli mívali mši svatou. Byl jsem i při tom, když P. Antonín Hladký předával farnost P. Miloši Rabanovi. Když se centrum v roce 2000 otvíralo, byli jsme tu tehdy s celým ročníkem litoměřického konviktu jako pomocníci při organizaci. Měli jsme na starosti především liturgii. Všechno to tu bylo úplně nové.

Chtěl bych vzkázat čtenářům, aby sem rádi přicházeli, a to i tehdy, když pouť smíření připadne na tzv. prodloužený víkend, jak tomu bylo bohužel letos. Modlitba za usmíření na tomto místě, odkud byli násilně vyhnáni němečtí rodáci - což je nejhorším hříchem a do jisté míry i „prokletím“ tohoto překrásného kraje - je něčím nesmírně důležitým. Argument, se kterým se občas setkávám, že totiž já se smířovat s nikým nepotřebuji, je falešný. Zde je třeba začít, to prostě není jenom paráda... je nutné si udělat čas, třeba i na tuto pouť. Pán Bůh nám požehnal, podívejte se, jak je venku krásně, a to mělo přšet!

Mnoho nás letos nebylo, myslím, že jsme trochu zlenivěli. Lidé se často uzavírají a nechťejí na takové věci jezdit, nebo chtějí... ale jsou líní přijet. Na druhou stranu mě ale překvapilo, koho jsem viděl v lavicích: bylo tam množství nevěřících lidí, kteří do kostela nikdy nechodili, já je znám z Liberce - a oni přišli. A ti, co by tady měli být, tak žádná sláva. Musíme se začít modlit, ne jezdit kvůli osobě někoho, ale kvůli Pánu Bohu. Je to jediná možnost, jak duchovně pomoci tomuto kraji, jiná není.

Připravila Hana Klára Němečková

Krátké zprávy z diecéze

Zahájení poutní sezony v Jablonném v Podještědí

Letošní zahájení poutní sezony v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí bylo již tradičně spojeno s prvomájovým procesím a s zehnaním Zdislavina pramene.

Slavnostní votivní mši ke svatě paní Zdislavě sloužil v bazilice dominikánský novokněz Ludvík Grundman. Na mši krom České televize, politiků a poutníků z okolí dorazily i dva autobusy až z jižní Moravy, a proto se tentokrát zaplnila celá bazilika. Místní scholu doplněnou o dětskou scholku doprovázel na varhany Ignác Bürgl OP. Po mši svatě vyrazil za dudáckého doprovodu dlouhý průvod školních dětí v historických kostýmech k prameni. Místní základní škola se postarala o to, aby průvod vedl pan Havel z Lemberka se svojí družinou a paní Zdislavou, následoval dělný lid. V průvodu nechyběli ani zástupci evropských náboženských menšin – židé a muslimové. Kulturní program přichystal místní folklórní taneční soubor Patašpíčka doprovázený hudebním seskupením Lusatia Consort, kteří vystoupili s představením Otevírání studánek.

Nutno však uznat, že tradiční místní korzo je poznamenáno vypuštěním Markvartického rybníka a nezbyvá doufat, že škody na hrázi způsobené povodní z roku 2010 budou brzy opraveny a místo se navrátí původní atmosféra.

Paní Zdislava se jistě těší na další své ctitele, a tak i my vás srdečně zveme k návštěvě míst spojených s jejím životem.

Karel Spal, Jablonné v Podještědí

Biskup požehnal v Chrastavě městský prapor

V neděli 29. dubna zavítal do Chrastavy o. biskup Mons. Jan Baxant. P. Tomáš Genrt OFM, farář v Chrastavě, totiž ve spolupráci s městem Chrastava zorganizoval slavnost zehnaní městského praporu. Město slavnost pojalo

velkolepě. Od radnice šel průvod do kostela v čele s hasiči a praporem, představiteli města a dalšími hosty. Slavnostní mše sv. se zúčastnili kromě starosty Chrastavy i starosta Hrádku nad Nisou, partnerského města Lwówek z Polska a zastupitelé těchto měst. Chránivý sbor čítající 60 členů byl posílen sborem z německé Žitavy. Přijela i hornická kapela z Polska, která vyhrávala i po mši sv. k pohostění, které bylo připraveno pro 200 hostů. Otec biskup byl velmi potěšen dobrou spoluprací mezi farností a městem Chrastava a starosta Hrádku n. Nisou vyjádřil své rozhodnutí podobnou slavnost uspořádat i ve svém městě.

P. Bartoloměj Černý OFM

Překvapení pro malé poutníky

Letošní Noc kostelů proběhne 1. června, tedy v den, který patří především dětem. V duchu této tradice se nesou nejen přípravy mnohých programů, ale také souvisejících materiálů a doprovodných akcí. Biskupství litoměřické přichystalo pro dětské návštěvníky hned několik překvapení.

Dětství je časem především poznávání, učení se a her. Pexeso připravené speciálně pro Noc kostelů v litoměřické diecézi v sobě zahrnuje veškeré uvedené oblasti. Děti i mládež se díky němu nejen dozvědí něco nového, ale získají zároveň zábavnou hru, kterou si mohou i částečně samostatně dotvořit. Pexeso krásně ilustroval Mgr. et Mgr. Vít Pelc a textem je doprovázeli Mgr. Eva Hovorková a Mgr. Miloslav Marek.

Všichni pořadatelé stejně jako Biskupství litoměřické, které celou akci v litoměřické diecézi zaštiťuje, si velice váží názorů, námětů a celkové zpětné vazby

od návštěvníků. Je známo, že nejupřímnější ve svých hodnoceních a názorech jsou právě děti. Co se dětem na Noci kostelů nejvíce líbilo? Co je zaujalo na prohlídce kostela? Tyto a další otázky nás vedly k zamyšlení nad tím, jak nejlépe by děti své odpovědi mohly vyjádřit, proto...

Vyhlašujeme soutěž pro děti!

Biskupství litoměřické vyhlašuje u příležitosti Noci kostelů výtvarnou soutěž pro děti do 15 let na téma

„MOJE NOC KOSTELŮ“

aneb jak jsme prožili Noc kostelů, co nás nejvíce zaujalo

Soutěžní kategorie:

- I. kategorie – děti do 6 let
- II. kategorie – děti od 7 do 11 let
- III. kategorie – děti od 12 do 15 let

V rámci svého tvoření můžete zvolit libovolnou techniku i formát. Vítězové budou odměněni hodnotnými cenami.

Výtvarné práce, prosím, zasílejte od 4. 6. do 15. 7. 2012 na adresu:

**Biskupství litoměřické
Dómské nám. 9
412 88 Litoměřice**

Obálku označte heslem „Soutěž“.

Na zadní stranu obrázku napište: **jméno, příjmení, věk, adresu, tel. číslo a e-mail.** (Výtvarné práce nevracíme, děkujeme za pochopení.)

Soutěž probíhá pouze na území litoměřické diecéze. Bližší informace na www.nockostelu.cz a www.dltm.cz.

Brožury/průvodce se seznamem zapojených objektů k akci Noc kostelů byly vytištěny jednotně pro celou diecézi. Mají 80 stran a budou zároveň sloužit jako poutní pasy. Návštěvníci do nich budou sbírat razítka a podle počtu navštívených míst jim bude vystaven certifikát poutníka Noci kostelů 2012. Bližší informace najdete na webu nebo u pořadatelů.

Kněžský den s kardinálem Dukou

Litoměřický biskup Jan Baxant se ve středu 9. května 2012 setkal s kněžími a jáhny působícími v litoměřické diecézi. Setkání proběhalo v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích, jeho hlavním hostem byl Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský, který zde hovořil na téma připravovaného majetkového narovnání mezi státem a církvemi.

Kardinál Duka poukázal na to, že majetkové narovnání vztahů mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi, respektive částečné majetkové narovnání vztahů mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi, je proces, který je součástí našeho návratu se k právnímu a demokratickému státu. Zákon, jehož návrh schválila vláda začátkem letošního roku, má docílit toho, aby byly státem legitimizovány násilné zabory majetku provedené po únoru 1948. A cílem majetkového vyrovnání je i ukončení financování církvi státem.

„Není to zákon, který by vyrůstal v nějakém církevním zájmu, ale je to zákon, který má nastolit právní systém a do jisté míry také vytvořit právní jistotu držitelů toho, co je obecně nazýváno církevním majetkem. Neznamená to, že stát někomu něco daruje, ale stát chce tímto způsobem vyřešit problematiku financování církvi a náboženských společností ze státního rozpočtu,“ řekl kardinál Duka. V souvislosti s otázkou legitimacy návratu církevního majetku řekl, že podle ústavního soudu má církev tento majetek vlastnit, může ho spravovat a může ho od státu vyžádat.

Uvedl mimo jiné, že stát financuje církve v hodnotě tři promile státního rozpočtu ročně. „Roční rozpočet katolické církve je srovnatelný s rozpočtem Národního divadla, které dostává státní dotace. Rozpočet katolické církve, do které patří na základě pokřtění 3,7 milionu obyvatel této země a která v této zemi spravuje 12 tisíc historických objektů, jež v rámci turistického ruchu přinášíje do státní pokladny miliardy korun ročně, je zhruba tak velký jako roční rozpočet lepšího prvoligového fotbalového či hokejového klubu,“ ilustroval na těchto příkladech.

V následné diskusi odpovídal na dotazy kněží, které rovněž upozornil na to, že v nejbližších měsících bude vypracována – dá se říci – „kuchařka“, která bude obsahovat praktické rady a pokyny jak pro biskupství, tak pro jednotlivé farnosti.

Po společném obědě a před odjezdem z Litoměřic navštívil kardinál Dominik Duka za doprovodu generálního vikáře P. Stanislava Příbyla biskupskou kurii, kde se setkal a pozdravil se zaměstnanci úřadu.

Jana Michálková

Ve zkratce

Proč má být majetkové vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi provedeno?

Jde v první řadě o zmírnění křivd spáchaných za minulého režimu. Stát si nemůže ponechat majetek, který mu nenáleží. Majetkovým vyrovnáním se církve stanou ekonomicky samostatnými a přestanou být hospodářsky závislé na státu. Z dlouhodobého hlediska jde o úsporu. Vyrovnání s církvemi je nutné provést co nejdříve i kvůli stanovisku Ústavního soudu, který opakovaně upozorňuje na to, že nečinnost ve věci vyrovnání státu s církvemi je protiústavní. Soud v roce 2010 potvrdil, že na straně církve existuje legitimní očekávání, že jejich historický majetek bude státem vypořádán, a dostaly tudíž možnost podávat v dané věci žaloby. Takový postup by ale v důsledku vedl k živelnému vydávání majetku nejen státu, ale i obcí, krajů a fyzických a právnických osob. Zákon o vyrovnání je systematický a nestátní majetky z navrácení vynechává. Z tohoto hlediska jde o optimální řešení. Velký zájem mají také obce, protože mnohé z nich mají na svém území zablokovaný církevní majetek a kvůli tomu se nemohou rozvíjet, někde dokonce nemohou dělat potřebné kanalizace a inženýrské sítě, či pokračovat ve výstavbě. Tím utíkají i evropské dotace, které by tyto obce mohly získat. Po pravdě to berou jako křivdu.

Jaká je hodnota nahrazeného majetku?

Celkem byly náhrady vyčísleny už v roce 2007, a to v hodnotě 134 miliard korun. Vycházelo se při tom z údajů, které dodaly církve a náboženské společnosti, a z materiálů Pozemkového fondu ČR i Lesů ČR. Pro ocenění majetku bylo použito průměrné ceny nemovitého majetku v České republice, tedy v podstatě průměru mezi nejdražšími a nejlevnějšími pozemky. Tento výpočet byl ověřen dvěma studii, studií Výzkumného ústavu zemědělského a studií společnosti Ernst & Young.

Jaký majetek bude navrácen?

Vydávat se bude jedině ten majetek, který je v tuto chvíli ve vlastnictví státu, nikoli ve vlastnictví krajů, obcí či fyzických a právnických

osob. Je to majetek, jež nyní spravují Pozemkový fond ČR a Lesy ČR. Celková suma se rozdělí. 75 miliard korun bude uhrazeno navrácením majetku a 59 miliard korun bude církvi a náboženským společnostem finančně kompenzováno.

Jak bude vypadat finanční kompenzace?

59 miliard nebude splaceno najednou. Stát se s církvemi dohodl na vzájemně výhodných podmínkách a tato částka bude splácena po dobu 30 let, a to pouze s přihlédnutím k výši inflace. Tyto podmínky jsou výhodnější než ty dohodnuté v roce 2007, které počítaly s dobou splácení 60 let, zvyšovaly právě metodou splácení celkovou hodnotu vyrovnání až na 270 miliard korun. Současná dohoda je tedy daleko výhodnější.

Jakým způsobem bude církev žádat o navrácení svého majetku?

Žádosti budou podávat jednotlivé církevní subjekty – každá farnost či klášter zvlášť. Bude tedy několik tisíc žadatelů, kteří budou muset dokazovat své právo na vrácení. Stát pak případ od případu přezkoumá, zda na to má dotčený subjekt nárok. Po případném úspěšném završení souvisejícího legislativního procesu budou

dotčené církve muset předložit výčty majetku a vlastnictví konkrétních movitostí a nemovitostí (jednotlivých položek) před rokem 1948 prokazat a požádat o jeho vydání. Až na základě této procedury může dojít k průkazným změnám ve vlastnictví zmiňovaného majetku.

Jak bude s církevním majetkem naloženo po jeho vrácení?

O správu se budou starat jednotlivá biskupství. Použijí ho tak, aby vydělával na výplaty pro kněze a zaměstnance církve v době, až na ně přestane přispívat stát.

Většina polností bude dále pronajímána těm, kdo na nich pracují dnes. Pro správu lesů vytvoří svou společnost, ale v lese budou asi většinou zase pracovat ti, kteří tam pracují dnes. Výtěžky půjdou do centrální pokladny na výplaty kněží a pastoračních asistentů. Bude-li na víc, budou se podporovat školy a charity.

Zdroj: www.cirkev.cz
Více informací na www.dltm.cz

Svatomarkovské procesí

Občanské sdružení Středohoří sobě a Zámecké sady Chrámce obnovily tradici z 18. století prosebných procesí u příležitosti svátku sv. Marka v krajině Českého středohoří, spojených s žehněním polí, sadů a luk. Jednotlivá zastavení se konají u drobných sakrálních památek (boží muka, kapličky a plastiky v krajině), čímž je činěn pokus o naplnění jejich smyslu. Letos v sobotu 21. dubna vyšlo svatomarkovské procesí ze Sinutce přes Kozly do Chrámce již po sedmé.

Kdysi čistě náboženská akce však v nové době nabyla charakteru uměleckého setkání s duchovním rozměrem tím, že kromě krátké pobožnosti v polích je součástí procesí také kunsthistorická přednáška dr. Víta Honyse z Národního památkového ústavu v Ústí nad Labem, divadelní představení zahrané členy o. s. Středohoří sobě a zpěv českých a německých barokních písní.

Několikaleté působení už přineslo vedle obohacení kulturního a společenského života i výsledky hmatatelné. Byl obnoven dřevěný kříž na rozcestí Kozly-Chrámce, upozorněním na rozpadající se opukový sokl v polích s reliéfy sv. Jáchyma a sv. Anny se o jeho opravu začala starat obec Kozly. Byla revitalizována svatovítská studánka v Sinutci s vodou léčící především oči. Velmi krásným letošním překvapením pro všechny poutníky jistě byla nová střecha kaple sv. Víta v Sinutci.

Kdo se schází na procesí? Rodiče s dětmi, staří i mladí, a pejsci. Občerstvením jsou výborné domácí koláčky a odměnou na konci cesty pohoštění u manželů Syrovátkových na dvoře zámečku v Chrámci.

Jana Kvapila, vůdčí osobnosti o. s. Středohoří sobě, jsem se zeptala, co by vzkázal čtenářům Zdislav: „Na

srdce jsou Poděbrady, na oči Sinutec!“ a „Kdo nebyl na Svatomarkovském procesí, neví, co je jaro!“

Vladislava Klímová, Libčevy

Oáza modlitby v Jablonném

Ve dnech 22. - 24. dubna 2012 se v dominikánském klášteře v Jablonném v Podještědí konala Oáza modlitby hnutí Světlo-Život. Program začal v pátek večer vzájemným představením se všech osmi účastníků. P. Jan Rajlich OP nás po celý víkend duchovně vedl.

Po společné večeři jsme se přemístili do zimní kaple, kde jsme prožívali Pánovu blízkost během adorace a bdění. V průběhu večera jsme měli každý z nás možnost pronést své chvály, díky, prosby a své starosti a zažít ohromnou sílu přímluvných modliteb od ostatních.

Sobotní ráno jsme začali ranními chválami. Po snídani jsme si každý našli svůj klidný koutek, abychom rozjímali nad úryvkem z Písma, Podobnoství o rozsévání (Lk 8, 4 - 15). Po společném slavení eucharistie následovala katecheze a práce ve skupince. Společně jsme se připravovali na nedělní mši svatou.

Odpoledne jsme procházkou navštívili Zdislavinu studánku a poté jsme rozdělili do dvojic vyrazili do ulic Jablonného, abychom zdejšími obyvatelům předali naše svědectví a radost ze života ve víře. Každá dvojice si odnesla nejrůznější zážitky a pocity ze setkání s lidmi, já osobně si myslím, že i přesto, že se díky nám nikdo nejspíše neobrátí, tak v dnešní době moderních komunikačních technologií byly prosté osobní dialogy o víře či každodenním životě velmi obohacující.

V neděli jsme se tradičně připojili k farníkům během příprav na slavení nedělní bohoslužby, část jako ministranti a část jako zpěváci. Po bohoslužbě jsme poslední společně chvíle strávili modlitbou růžence, při kterém jsme jednotlivě desátky prokládali našimi svědectvími.

Celý víkend jsem prožila ve společenství moc fajn lidí, kteří stejně jako já přijeli do Jablonného s cílem strávit víkend s Kristem. Během oázy jsem byla naplněna vnitřní radostí, že Ježíš vyhrál nad smrtí a díky jeho oběti, která nás usmířila s Otcem, máme možnost při následování Krista dojít k nekonečnému spojení s Bohem v nebi. Z oázové víkendovky

jsem si odvezla předsevzetí, že chci nejen svým životem svědčit o Kristu, ale že chci hrdě vyznávat svou víru, aby i lidé kolem mě zažili tuto krásnou svobodu a radost, kterou nyní zažívám já po mém letošním křtu.

Markéta Zemanová, Liberec

Výstava o zničených kostelech severních Čech ve Fuldě

Úvodní slova generálního vikáře Prof. Dr. Gerharda Stanka (diecéze Fulda), generálního vikáře Stanislava Příbyla (litoměřická diecéze) a Aloise Hofmanna (diecézní sdružení Ackermannovy obce ve Fuldě) zahájila dne 3. května 2012 v centru Bonifatiushaus ve Fuldě česko-německou výstavu fotografií „Zničené sakrální památky severních Čech 1949 - 1989“, která je nyní po velkém úspěchu v České republice k vidění poprvé i v Německu.

Po uvítacích proslověch ředitele centra Bonifatiushaus Guntera Geigera a Michaela Gösel, předsedy spolku Freundeskreis Fulda-Leitmeritz/Litoměřice, který výstavu ve Fuldě u příležitosti 10. výročí existence spolku partnerských měst pořádá, zazněla v Zeleném sále centra Bonifatiushaus ve Fuldě v několika uvítacích projevech slova vyzdvihující zvláštní význam této výstavy. Potěšení nad uskutečněním výstavy ve Fuldě, poté co byla kromě Prahy k vidění v různých českých městech, tak mimo jiné vyjádřili primátor Fuldy Gerhard Möller a hesenská vládní zmocněnkyně pro německé vyhnance a navrátilce Margarete Ziegler-Raschdorfová.

Zástupce velvyslance České republiky v Německu Dr. Milan Čoupek - který přijel do Fuldy z Berlína speciálně kvůli zahájení výstavy - ve své řeči zmínil velké historické zátěže ve vztazích mezi Čechy a Němci ve 20. století, které v řadě oblastí, např. i díky partnerství mezi Fuldou a Litoměřicemi, na jehož počátku stála negativní zkušenost z vyhnání Němců ze severních Čech, nabraly pozitivní obrat. Generální vikář profesor Gerhard Stanke (Fulda) připomněl, že se zničením 575 sakrálních staveb, mezi nimi i synagog, komunistickým totalitním režimem v severních Čechách bylo spojeno přesvědčení, že víra v Boha stojí v cestě komunistické ideologii, a proto musí být vymýcena. Citoval pražského kardinála Dominika Duku, patrona výstavy, který ji považuje za for-

mu znovuoživení paměti a pokus o zhojení utrpených ran. Vzhledem k tomu, že byl severočeský kraj do roku 1945 osídlen převážně Němci, kteří utvářeli kulturní krajinu a byli nuceni nést osud vyhnání, pronesl fuldský generální vikář v hlavním projevu vernisáže: „*Můžeme s povděkem prožívat, jak svoboda ve spojení s respektem k lidským právům vedla ke smiřování národů, k tomu, že rány utrpené v minulosti již nevyvolávají pocity odmítání, averze, nebo dokonce nepřátelství, ale jsou podnětem k hledání nové podoby soužití, dobrých sousedských vztahů. Partnerství mezi městy Fulda a Litoměřice je znamením nového myšlení a nového začátku. Spolek Freundeskreis Fulda - Leitmeritz/Litoměřice udržuje a prohlubuje kontakty a přátelství. Také na církevní úrovni se začíná rozšiřovat soudržnost mezi oběma diecézemi, tedy mezi farami a skupinami. Vzpomínka na minulost je tak pro nás výzvou ve vztahu k současnosti a budoucnosti.*“

Alois Hofmann z představenstva Ackermannovy obce v diecézi Fulda nabídl historický nástin vývoje litoměřického biskupství v severních Čechách od roku 1945 do roku 1989 a na základě vlastních zkušeností a přátelství mohl na konkrétních příkladech ukázat, jak se projevovalo potlačování křesťanství v éře komunistického Československa v každodenním životě. Přitom bylo ale již desetilet před velkým politickým zvratem v roce 1989 patrné, že čeští křesťané - pronásledovaní hodnostáři i laici - vždy na základě vnímání sebe sama směřují ke smíření s někdejšími německými obyvateli své země. Alois Hofmann v této souvislosti ocenil také zásluhy přítomného bývalého primátora Fuldy Dr. Wolfganga Hambergera, který velmi záhy uchopil podávanou ruku a spolu s tehdejší litoměřickým biskupem Dr. Josefem Kouklem vyšlapával cestu partnerství mezi Fuldou a Litoměřicemi.

Generální vikář Stanislav Příbyl tlučil pozdravy litoměřického biskupa Jana Baxanta, který loni zahajoval výstavu při její první prezentaci v pražském Klementinu. Ve svém projevu litoměřický generální vikář nastínil obraz své diecéze, který byl kvůli vyhlazování po 2. světové válce a následné desetiletí trvajícím dechristianizaci velmi těžký, ale také prodchnutý nadějí. Ničení sakrálních staveb probíhalo ruku v ruce s po-

šlapáváním křesťanských hodnot, materiálně chudá církev nyní doufá v dobrý konec debaty českých politiků o církevních restitucích, aby se mohla věnovat řadě otevřených ran. Partnerství s křesťany ze sousedních zemí, a právě s těmi z Německa, znamená velkou pomoc.

Výstava bude k vidění zdarma do 10. června v centru Bonifatiushaus ve Fuldě, načež se představí mimo jiné také ve Wiesbadenu a Mnichově.

Alois Hofmann, diecézní sdružení Ackermannovy obce ve Fuldě

Na cestě s Dobrým Pastýřem

Každý rok na jaře se bohoslovci pražského Arcibiskupského semináře ve skupinkách dvou- a vícehlavých vydávají na víkend do vybraných farností ve svých diecézích. Činí tak při příležitosti neděle Dobrého Pastýře, kdy se církev zvláště modlí za nová duchovní povolání. Přijíždějí svědčit o své cestě s Bohem a děkovat těm, kdo se za ně modlí. I my jsme se letos takto vypravili obdarovávat, ale brzy se ukázalo, že to my jsme ti obdarováni: nejen záplavou výtečných koláčů a buchet všeho druhu, ale především lidmi samými a jejich vlastním svědectvím.

Vyjelo nás v pátek z Prahy pět, tedy - bez dvou, kteří dokončují přípravu na kněžství v zahraničí - všichni, kdo za Litoměřice studujeme: Mgr. Pavel Michalec (Holešov), Jaroslav Hrabá (Ostrov nad Ohří), Dr. Tomáš Matějec (Jablonec nad Nisou), Mgr. Štěpán Smolen (Český Krumlov) a Vít Machek (Smržovka). Cílem naší cesty byl tentokrát Litvínov v Podkrušnohoří, na nějž nám o pár týdnů dříve skrze slova otce generálního vikáře ukázal prst Prozřetelnosti.

Otec Grzegorz Czerny nás na severu přijal s otevřenou náručí a po dva dny se nám věnoval s péčí hodnou spíše vatikánské vizitace než obyčejného bohoslovectva. Hned první večer jsme byli zapojeni do liturgie a po ní poznali první ze zdejších věrných, kteří svými modlitbami posvěcují mnoha ranami poznamenaný kraj.

Druhý den ráno po mši svaté jsme s těmi farníky, kteří měli čas, strávili celé dopoledne. Představili jsme jim seminář a sami jsme vyslechli leccos o jejich radostech a starostech i něco z jejich pohnutých životních příběhů. Na toto sobotní setkání i na další taková stále vzpomínáme - jsou to pro nás kotvy, které nám pomáhají upevnit naše často do abstrakta se vznášející teologická studia v každodenní realitě.

Odpoledne jsme se potom vypravili na objížďku kostelů spravovaných z litvínovského děkanství. Znamenalo to cestu do letně prosluněných - a toho dne vůbec ne krušných - Krušných hor, které nás, už uvyklé neustálému pražskému lomozu, přivítaly úchvatným tichem. Co chvíli se nám také shora otevřel výhled dolů do široké krajiny vertikál, v níž jedna špička střídá druhou: tovární komíny, kostelní věže a ostré Středohoří.

Kraj kontrastů nás tím více zasáhl další den, kdy jsme po slavnostní bohoslužbě v samotném Litvínově mohli navštívit Horní Jiřetín stojící (doslova i přeneseně) nad propastí. Nad městečkem stále visí hrozba prolomení těžebních limitů a následné demolice historického bohatství na povrchu ve jménu uhelného bohatství pod ním. Nad Jiřetínem však také stojí zámek Jezeří, odkud je možno spatřit jak nekonečnou jámu na jihu, tak zelenající se kopce na severu. Člověk si tu tváří v tvář složitě historii místa může v mysli zpřítomnit celé pohnuté a do dnešků stále zasahující dějiny severozápadu naší diecéze. Děk patří zejména panu inženýru Buřtovi a paní kastelánce, že se nám s takovou ochotou věnovali.

Celý ten víkend zmizel jako v mžiku a byl čas jet zpět do semináře. Odváželi jsme si radost ze zbožnosti a duchovní vytrvalosti našich hostitelů a taky novou sílu do studia, které na nás v souvislosti s nadcházejícím zkouškovým obdobím stále silněji tlačí. Někteří z nás, dosud neotužilí a neuvyklí přebíhání mezi patnácti stupni na faře a pětadvaceti před ní, si jako suvenýr odvezli i rýmu. Kdykoliv však smrkneme, s láskou vzpomene na Litvínov. Pohled máme z pražských oken dychtivě upřený k severu, k tomu zatím neznámému místu, kam nás jednou, dá-li Pán, biskup pošle k službě. Děkuje za vaše modlitby.

Štěpán Smolen, Arcibiskupský seminář v Praze

Osmou charitou litoměřické diecéze, kterou vám prostřednictvím časopisu Zdi-slava představíme, je Farní charita Česká Lípa (dále jen FCH Česká Lípa). Patří mezi dvanáct profesionálních charit litoměřické diecéze a sídlí na adrese Dubická 992, Česká Lípa. Místo ředitelky Charity zastává již dvanáctým rokem paní Eva Ortová.

U zrodu stáli dobrovolníci

FCH Česká Lípa pomáhá již od roku 1999, kdy se o její vznik zasloužili především dobrovolníci. Díky schopnostem, aktivitě a nadšení dobrovolníků se roku 2000 profesionalizovala a postupně začala rozšiřovat své služby. V současné době jejím prostřednictvím pomáhá 50 profesionálních pracovníků, kteří podávají pomocnou ruku potřebným na území celého českolipského vikariátu.

Jednou z prvních služeb FCH Česká Lípa byla dobrovolnická pečovatelská služba pro staré, nemocné a samotou trpící lidi. V roce 1999 začala FCH Česká Lípa spolu s DCH Litoměřice své působení v humanitárním skladu ošacení v azylovém středisku pro cizince v Bělé-Jezové, z čehož časem vyplynula potřeba pomoci také v oblasti ubytování a sociálního poradenství právě pro cizince.

Komu Charita pomáhá

„Rozšiřováním působnosti Charity se začaly objevovat stále nové oblasti, kde bylo potřeba podat pomocnou ruku. V současné době, tedy po dvanácti letech existence, se spektrum služeb rozšířilo na projekty, které jsou úzce spjaty s konkrétní cílovou skupinou, aby byl přínos co nejefektivnější a nejúčinnější,“ říká Eva Ortová.

Charita se v současné době kromě pomoci cizincům zaměřuje také na sociálně slabé rodiny, děti a mládež ze sociálně slabých rodin, matky s dětmi v tísní, fyzicky a duševně handicapované lidi a lidi bez domova.

Dům Jonáš

Jedním ze zařízení FCH Česká Lípa je Dům Jonáš – azylový dům pro matky s dětmi v tísní, jehož sídlo naleznete na adrese Dubická 2189, Česká Lípa.

Děti klientek azylového Domu Jonáš ve volnočasovém Klubu Velryba

„Posláním Domu Jonáš je pomoc ženám a matkám s nezaopatřenými dětmi v tísní, které ztratily bydlení a zároveň nemají možnost jiného než azylového. Pomáhá rovněž v případech, kdy jsou matka nebo děti ohroženy domácím násilím nebo žijí v nevyhovujících podmínkách z hlediska sociálně právní ochrany dětí,“ popisuje zaměření Domova Ing. Blanka Krajníková, vedoucí Domu Jonáš.

Dům nabízí placené azylové ubytování, okamžité a bezplatné základní sociálně právní poradenství a podporu při řešení aktuální situace. Hlavním cílem poskytované služby je samostatná klientka, směřující k integraci do společnosti.

Otázka pro ředitelku

Jak klienti přijímají pomoc Charity?
„Náš cíl, tedy poskytnout klientům pomoc v jejich tíživé situaci, s sebou zkrájí nese nevolí ze strany klientů, kteří pomoc na jedné straně chtějí, avšak na straně druhé je pro ně obtížné vymanit se ze svých zažitých návyků. V okamžiku, kdy si začínají uvědomovat zlepšení své situace, hodnotí naši společnou práci kladně.“

Součástí Domu Jonáš je také Klub Velryba, kde mohou trávit volný čas nejen děti, ale také jejich matky. Činnost klubu je zaměřena na všestranný rozvoj dětí a smysluplné trávení volného času. Přípravují se zde jak školáci, tak předškoláci. „Aktivity jako například výlety do zoologické zahrady, aquaparku či divadla jsou vždy vítaným zpestřením,“ upřesňuje Ing. Krajníková.

Chráněná dílna Jonáš

Chráněná dílna poskytuje pracovní příležitosti pro fyzicky a duševně handicapované lidi, kteří pobírají částečný nebo plný invalidní důchod a pracují na zkrácený pracovní úvazek. V současné době dílna zaměstnává devět lidí. Nejčastěji tu vykonávají jednoduché manuální práce. „Nejdůležitější a přetrvávající devizou této dílny je, kromě možnosti pracovat, také její společenský rozměr. Její zaměstnanci si nepřipadají zbyteční a vyčlenění ze společnosti,“ zdůrazňuje ředitelka Ortová.

Sociální automobil

Sociální automobil zajišťuje dopravu dětí se zdravotním handicapem do školy nebo ze školy. „Snižuje tak sociální izolaci dětí, zlepšuje jejich samostatnost a v neposlední řadě umožňuje lepší zaměstnanost rodičů dítěte,“ vysvětluje.

Charitní šatník

Šatník (na adrese FCH Česká Lípa) slouží potřebným každý všední den kromě úterý. Klienti se mohou bezplatně obléknout, mají-li poukázku ze sociálního odboru městského úřadu, obecního úřadu nebo od vedoucí Domu Jonáš. Pro ostatní klienty platí symbolické ceny dle platného ceníku. Šatník je zásobován výhradně z darů, vítá tedy šaty i obuv, které ještě mohou sloužit potřebným.

Centrum pro děti a mládež

Centrum pro děti a mládež je zařízení, které poskytuje prostor pro trávení volného času dětem a mládeži ve

Maškarní v Centru pro děti a mládež

věku od 6 do 26 let z České Lípy, kterým tento prostor chybí. Na vytváření optimálního programu volnočasových aktivit se podílejí návštěvníci centra společně s jeho pracovníky. Je zde pestrá nabídka jak sportovních činností jako florbal, stolní tenis, badminton, basket, vybíjená, nohejbal, volejbal, tak uměleckých aktivit, mezi které patří tanec, zpěv, hra na hudební nástroje, kreslení, malování, ale ani výlety nejsou v tomto centru opomíjeny.

Klub Koule

Klub Koule je nízkoprahové zařízení pro děti a mládež ve věku od 15 do 26 let a navazuje na Centrum pro děti

Klienti Klubu Koule

a mládež. Posláním klubu je umožnit mladým lidem předcházet vyloučení ze společnosti. V rámci klubu jsou organizovány přednášky, besedy, školení, setkání s psychologem a další aktivity zaměřené na sociálně patologické jevy. „Nízkoprahovost zařízení zajišťuje maximální dostupnost a anonymitu klientům. Během otvírací doby může návštěvník kdykoliv přijít a odejít. Veškeré aktivity spojené s klubem jsou dobrovolné,“ popisuje činnost klubu jeho vedoucí Mgr. Jana Kotyzová.

Ubytovna Dobranov

Ubytovna poskytuje prostřednictvím deseti pokojů střechu nad hlavou sociálně slabým rodinám nebo matkám s dětmi, případně jednotlivcům, které tíží bytová tíseň, a to na neomezeně dlouhou dobu. Stálá poptávka po bydlení nasměrovala FCH Česká Lípa k provozu ubytovny také v Novém Boru. Tato ubytovna má 62 pokojů, které řeší cílové skupině bytovou tíseň rovněž na neomezeně dlouhou dobu.

více informací naleznete na www.fchcl.cz nebo na telefonním čísle 487 829 871

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

Zaměstnanci Chráněné dílny Jonáš v pracovním procesu

Příběh klientky Dany z azylového Domu Jonáš

Dana se nastěhovala do Domu Jonáš se svými dvěma dětmi. Děti byly velice chytré a projevovaly mezi sebou velkou sourozeneckou lásku. Matka oproti tomu jednala arogantně, a to vůči pracovníkům i ostatním klientkám. Na naše rady reagovala s opovržením.

Postupem času se ale její chování změnilo, začala komunikovat, začínaly jsme spolu mít lepší vztah. Z nepříjemné, nijak výrazné osoby se stala moc milá, příjemná a velice hezká žena. Dana pochopila, že i v azylovém domě může najít člověka, který se dostal do podobné situace jako ona, a to ne zrovna vlastní vinou. Měla za sebou těžkou minulost, partner ji týral, a i drogy hrály v jejím životě velkou roli. Z Dany se však stávala opravdu dospělá a zodpovědná žena. Rozhodla se, že se postaví na vlastní nohy a zajistí svým dětem domov. Začala intenzivně hledat zaměstnání a bydlení. Zvažovala, že se vrátí do města, kde dříve bydlela a kde žila také její rodina. Byla však nejistá, co bude dál, a měla strach odejít. Podpořili jsme ji v jejím rozhodnutí a snažili jsme se jí dodat odvahy.

Při loučení byla vděčná, říkala, že takováto zkušenost v životě je k nezaplacení. Danu posléze oslovila její bývalá zaměstnavatelka, našla i nový domov, děti se vrátily do své původní školy a shledaly se se svými kamarády.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Kapesní diář na rok 2013

Kapesní diář s občanským i liturgickým kalendářem. Tentokrát doplněn úryvky z apoštolského listu papeže Benedikta XVI. Porta fidei k vyhlášení Roku víry. Diář je vydáván ve dvou verzích: první obsahuje vybrané citáty z evangelia či z nedělní liturgie a rezponzoria žalmů, ve druhé je větší prostor ponechán pro poznámky.

Měkká vazba s plastovými deskami, 144 str., 80 Kč

Umíš v tom chodit?

Autorka Kateřina Štátná-Bešecová mluví o tématech, která zajímají každou „náctiletou“ dívku, s přitažlivou lehkostí a otevřeností. Zároveň však představuje životní styl, jenž neodpovídá dnešním „trendům“, a zve mladé lidi na náročnou cestu, která sice vyžaduje odpovědnost a odvalu, ale jako jediná vede k pravé radosti ze života.

Brož., 86 str., 99 Kč

Teologie těla pro začátečníky

Stručný úvod do sexuální revoluce Jana Pavla II.

Kniha Christophera Westa „překládá“ ohromující poselství Jana Pavla II. do jazyka běžného čtenáře. Odkrývá vzájemné souvislosti mezi sexualitou a nejdůležitějšími otázkami lidské existence. Autor ve svých knihách, přednáškách pro veřejnost a při univerzitní výuce inspiruje mnohé čtenáře, posluchače a studenty, aby se teologii těla dále věnovali.

Brož., 144 str., cena 175 Kč

Jiné slunce

Jedná se o duchovní autobiografii autora Oliviera Clémenta, původně ateisty, který se během války setkal se strachem a smrtí a zároveň objevil i krásu života a konvertoval ke křesťanství. Následující setkání s pravoslavným teologem V. Losským ho ovlivnilo natolik, že se z něj stal jeden z nejvýznamnějších francouzských pravoslavných teologů. Pro západního křesťana je užitečným svědectvím o pravoslavné spiritualitě. V této knize dává čtenářům nahlédnout do velikosti pravoslavné teologie, o což se během svého života na poli ekumenismu stále snažil.

Váz., 200 str., 239 Kč

Učení II. vatikánského koncilu

Autor Dominique Morin. Rok víry byl vyhlášen v souvislosti s výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu. Tato brožura nabízí základní informace o jeho vzniku a průběhu. Shrnuje koncilní dokumenty a především čtyři věroučné konstituce (Lumen gentium, Sacrosanctum Concilium, Gaudium et spes, Dei verbum), které koncil přijal.

Brož., 64 str., 30 Kč.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci **97,9 FM z Ještědu**. Bližší informace najdete na www.proglas.cz.

V hudebním deníku **Jak se vám líbí** představíme v pátek 1. 6. od 19.15 hodin Jaroslava Svěčeného a Michala Dvořáka, kteří pohovoří o Vivaldiannu. Projekt zaměřený na propagaci vážné hudby a její propojení v jednom mnohožánrovém pásmu s muzikou populární, tancem i divadlem už nadchlo široké spektrum posluchačů a diváků. Snad rozhovor s houslovým virtuózem a hudebním producentem i Vivaldianno samotné osloví i vás!

na měsíc červen

V neděli 3. 6. otevřeme knihu s názvem Království plné pohádek autora Zdeňka Vyhřídala. Na „sváteční vlnu“ **Nedělní pohádky** se můžete naladit ve 14.00 hodin.

Barvínek uvádíme vždy v úterý od 16.00 hodin a v sobotní repríze od 9.30 hodin. 5. 6. se vypravíme na Srí Lanku. Letošní expedice Papežských misijních děl zavedla trojici českých misionářů na zmíněný ostrov ležící hned u Indie. Jak výprava probíhala? Hovořit budeme s jedním z účastníků expedice, redaktorem Proglasu Filipem Breindlem. Téma 12. 6. zní Škola, ve které to děti baví. Společně navštívíme Církevní školu ve Zlíně. 19. 6. patří poslednímu Telefonickému riskování v tomto školním roce. V sobotu 23. 6. si v repríze přiblížíme osobnost Jan Neumanna - misionáře Ameriky. 26. 6. vysíláme Červnový magazín Barvínek. Tentokrát vás čeká představení CD Kašpárek v rohlíku 3, ohlédnutí za Misijní poutí dětí v Kroměříži a nabídka další části rubriky 100 českých nej.

Magazín **Kafemlýnek** vysíláme vždy v úterý od 9.30 hodin. 5. 6. patří tématu Nejlepší přítel čtenáře. Hostem pořadu je překladatelka a autorka dětských knížek Daniela Krolupperová. 12. 6. vysíláme pořad s názvem Léto, opalování a koupání.

V pátek vysíláme od 16.00 hodin relaci **Všimli jsme si**, která se zaměřuje na aktuální a zajímavosti církevního i občanského dění. 15. 6. budeme hovořit s prof. Martinem Weissem z Teologické fakulty Jihočeské univerzity, který se profesně zabývá církevními dějinami, o českobudějovickém biskupovi Josefu Hlouchovi, jehož rok v českobudějovické diecézi slaví od 25. března 2012 až do 9. června 2013.

V magazínu **Oktáva** nahlédneme v pátek 22. 6. do programu Klášterních hudebních slavností Šumperk 2012.

Připravila Jitka Skřičková, Radio Proglas, kráceno

Pozvánky

XXII. ročník mezinárodního hudebního festivalu Litoměřické varhanní léto 2012

20. 6. Jakub Janšta - Česká republika

18. 7. Robert Mäuser - Německo

29. 8. Tomasz Mońko - Polsko

12. 9. Martin Jakubiček - Česká republika

Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích, Dómské náměstí. Začátek vždy v 19.00 hodin.

Vstupné: 150 Kč dospělí, 50 Kč děti a studenti.

Prodej vstupenek na místě 30 minut před začátkem každého koncertu.

XVIII. Ministrantský tábor 2012, Osečná u Liberce

1. - 13. 7. 2012

Tábor je určen pro školou povinné (od 6 do 15 let) ministranty či kluky, kteří by rádi s ministrováním chtěli začít, nebo se zlepšit. Na táboře nechybí spousta zábavy - fotbal, ping-pong, stolní hry a mnoho dalších aktivit. Na závěrečnou mši sv. nás přijede i letos podpořit litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Pokud se chceš dozvědět více, podívej se na www.tarsicjus.cz/tabor.

Oáza – duchovní rekolekce pro mladé, Čachrov na Šumavě

13. - 29. 7. 2012

Stánek setkání, výlety do přírody, škola modlitby, mše svatá, kamarádky a kamarádi, skupinky, nová přátelství, spousta dalších zážitků. Věk 14 – 30 let. Cena 3000 Kč. Kontakt hana.klara@svetlo.zivot.cz. Přihlášky na www.svetlo-zivot.cz (v levém menu „přihláška na akce“).

Pořádá hnutí Světlo – Život.

Koncert Lucie Bílé, Hejnice, 1. 6. 2012

Bazilika Navštívení Panny Marie, 18.00 hodin. Vystoupí Lucie Bílá s klavírním doprovodem Petra Maláska.

Koncert barokních houslí - Jaroslav Svěčený, Jablonné v Podještědí, 1. 6. 2012

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 19.00 hodin. Vystoupí Jaroslav Svěčený - housle a průvodní slovo, Jitka Navrátilová - cembalo. V průběhu večera zazní unikátní mistrovské housle tří staletí.

První pátek v poutním kostele Narození Panny Marie, Doksany, 1. 6. 2012

Každý první pátek v měsíci se koná pout' s eucharistickým průvodem. Úmyslem těchto poutí je vyprosit si nové a svaté kněze, řeholníky a řeholnice. Přijďte i vy prosit, neboť Pán řekl: Proste a dostanete. V 19.30 hodin modlitba sv. růžence, dále mše svatá a po ní eucharistický průvod.

Poutní mše svatá, Horní Police, 2. 6. 2012

Arciděkaný poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin.

Tarsan - muzikál o Pavlovi z Tarsu, Brozany nad Ohří, 2. 6. 2012

Sokolovna v Brozanech nad Ohří, 15.00 hodin. Amatérské divadlo Spojené farnosti (25 amatérských herců z Brna, Zbraslavi, Rosic, Ořechova, Zbýšova a Oslavan).

Pout' Mezi dvěma Jány, Český Dub - Letárovice, 2. 6. 2012

Akce se otevírá dopolední prohlídkou Podještědského muzea a komendy, ve 13 hodin vychází procesí z Českého Dubu do Letáovic. Souběžně s hlavním programem bude probíhat zábava světského rázu. V kostele přednese PhDr. Miloš Sládek z Karlovy univerzity dobové barokní kázání, následuje prohlídka kostela a unikátní kostnice. Program pouti zakončí komponovaný koncert písničkáře Karla Vepřeka a jeho přátel v letárovickém kostele (začátek v 17.30 hodin).

Koncert duchovní hudby, Kropáč, 2. 6. 2012

Kostel Čtřácti svatých pomocníků, 18.00 hodin. Společný koncert Pražského sboru ČVUT a Žitavského městského sboru. Budou uvedeny skladby G. F. Händela, A. Dvořáka, L. Janáčka a dalších autorů.

Žehnáni motorek, Jablonné v Podještědí, 2. 6. 2012

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 14.00 hodin.

Koncert v rámci projektu Krok ke smíření, Terezín, 3. 6. 2012

Kostel Vzkříšení Páně, 16.00 hodin. Na koncertě v rámci projektu Krok ke smíření (www.krokkesmireni.eu) bude uvedeno Requiem Giuseppe Verdiho. Vystoupí Mladí brněnští symfonikové.

Pokání na Markétě, Lobendava, 4. 6. 2012

Kaple Panny Marie de Mercede (Marketa), 15.00 hodin. Mše svatá a kající pobožnost.

Více na www.farnostpoustevna.estranky.cz.

Koncert k počt' Bohuslava Foerster, hrad Valdštejn u Turnova, 9. 6. 2012

Hradní kaple sv. Jana Nepomuckého, 15.00 hodin. Skladby J. B. Foerster pro harmonium a varhany a četba z knihy J. B. Foerster Poutník.

Slavnost Těla a Krve Páně s procesím, Raspenava - Hejnice, 10. 6. 2012

Program: 8.00 hodin - mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Raspenavě. Poté procesí s Nejsvětější svátostí se čtyřmi zastaveními: první v Raspenavě, dvě v polích mezi Raspenavou a Hejnicemi a čtvrté na kamenném mostě u sv. Jana Nepomuckého v Hejnicích. Mše svatá v bazilice Navštívení Panny Marie se slavnostním Te Deum zhruba od 11.00 hodin.

Poutní mše svatá, Mariánské Radčice, 13. 6. 2012

Kostel Panny Marie Bolesné, 16.00 hodin.

Outdoor lanový den, Centrum života mládeže Příchovice, 14. 6. 2012

Tradiční Příchovické lano s novými atrakcemi. Loni bylo možné zažít barský most, tarzana, lanovku, týmové hry, bedýnky, provazový žebřík, lanovou dráhu apod. Scénář: ranní rozcvička pro otužilé, slovo na den, akce u malé Bílé skály (začátek v 10 hodin), mše svatá. Informace a přihlášky: dczm.krizovatka@gmail.com, tel. 483 399 218, www.krizovatka.signaly.cz.

Koncert duchovní hudby, hrad Valdštejn u Turnova, 17. 6. 2012

Hradní kaple sv. Jana Nepomuckého, 16.00 hodin. Zazní skladby R. Fühlera, J. Pachelbela, J. K. Vaňhala, G. Charpentiera a dalších autorů.

Varhanní koncert - Litoměřické varhanní léto, Litoměřice, 20. 6. 2012

Katedrála sv. Štěpána, 19.00 hodin. V rámci XXII. ročníku mezinárodního hudebního festivalu Litoměřické varhanní léto 2012 vystoupí Jakub Janšta - varhany a Brass band Ústřední hudby AČR.

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele, Jablonné v Podještědí, 24. 6. 2012

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin. Mši svatou bude celebrovat generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Přibyl CSSR. Výročí povýšení kostela na baziliku minor.

Koncert duchovní hudby, Hrad Valdštejn u Turnova, 24. 6. 2012

Hradní kaple sv. Jana Nepomuckého, 15.00 hodin. Budou uvedeny skladby F. X. Brixiho, R. Fühlera, J. K. Kuchaře a dalších autorů.

Varhanní koncert žáků ZUŠ, Litoměřice, 24. 6. 2012

Katedrála sv. Štěpána, 15.00 hodin. Koncert žáků varhanního oddělení ZUŠ Litoměřice.

Zazní skladby A. Corellio, K. X. Brixiho, D. Zipolliho, J. Pachelbela, J. S. Bacha, L. Janáčka a dalších autorů.

Bibličká píseň Antonína Dvořáka - Dvořákův festival, Turnov, 24. 6. 2012

Kostel narození Panny Marie, 20.00 hodin. Závěrečný koncert festivalu. Vystoupí Aleš Bárta - varhany, Petr Dolejší - bas, Alfred Strejček - mluvené slovo.

Více najdete na www.dltm.cz

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákuřova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Provokující evangelia

Alessandro Pronzato stírá z evangelijních příběhů nánosy prachu a zvyklostí, s nimiž je většinou vnímáme, takže se nám otevírají v úplně novém světle a přiráznosti. Nenechávají nás v klidu. V podání autora jsou pro nás evangelijní příběhy znovu nepohodlné, otfásají našimi stereotypy, provokují nás k reakci a ke změně smýšlení.
Brožovaná, 295 str., 279 Kč

Modlitba s ikonami

„Často se stane, že se nemohu modlit, že jsem příliš unavený, abych si četl evangelia, příliš neklidný na duchovní rozjímání, příliš deprimovaný na to, abych něco říkal Bohu, prostě příliš vyčerpaný, než abych cokoli dělal. Ale stále se mohu dívat na tyto obrazy, tak úzce spojené se zkušeností lásky.“ (Autor Henri J. M. Nouwen).
Brožovaná, 77 str., 109 Kč

Síla lži

Cesty k uzdravení

Je až s podivem, jak málo se píše o tak aktuálním tématu. Přitom lež ve svých mnoha podobách se týká nás všech, ať už klameme sami sebe i druhé, nebo jsme spíše obětí lživých poselství někomu druhého. Podobně jako všechny neřesti, i lež parazituje na našem lidsství, ochromuje nás na úrovni srdce.
Brožovaná, 120 str., 139 Kč

I darebák má duši

Vychovaný ulicí, zachráněný Bohem

Kniha vypráví dramatický životní příběh dvanáctiletého chlapce Gabriela, dítěte ulice, jehož se v devadesátých letech ujal bratr Marie-Angel, tehdy ještě pracovník Červeného kříže. Dnes už dospělý Gabriel napsal ke knize svůj krátký úvod.
Brožovaná, 144 str., 199 Kč

Šedesátka není hřích

Na základě vlastních zkušeností z práce v nemocnici a současně člověka v seniorském věku předkládá autor pozitivní pohled na stárnutí. Kniha se může stát inspirací a útěchou, hodí se pro chvíle radostné i obtížné.
Brožovaná, 166 str., 189 Kč

Tip na výlet

Svatojakubská cesta

III. etapa: Český Dub – Mnichovo Hradiště

Délka trasy: zhruba 21 km

V Českém Dubu se musíme dostat k rozcestníku značených turistických cest a najít si tabulku s modrou barvou značení KČT. Na tabulce už bude i samolepka se znakem Svatojakubské cesty (tj. modré pole se žlutou paprskovitou mušlí).

Trasa nás vyvede z města k lesům na návrší a k výhledům do okolí. Přeš osadu Hradčany do Letařovic. To je významný bod a starobylé místo. Cesta nás dovede až ke kostelu sv. Jakuba. Kolem kostelíka je starodávný hřbitov a v márnici jsou prvky kostnice. Klíč od kostela bývá v sousedství v domečku a pan domácí vás rád doprovodí a ukáže vám i krásný vnitřek kostela se sochou sv. Jakuba, která dříve stávala ve věžním výklenku.

Značená stezka - dále modrá - nás vede klesáním k řece Mohelce, mijíme místní chaloupky a čeká nás prudké stoupání k planinám a k výhledům na panorama Českého ráje. V osadě Sedlišťka opustíme modrou turistickou značku a po silnici s cykloznačením projdeme obce Vorklebece, Kobylky, Sedlisko, Buda, Sovinky a v Chocnějovicích dojdeme ke kostelu. Kostel je dlouhodobě opravován a opět je to významná památka venkovských stavebních slohů. Z obce se vydáme po silnici a klesáme k řece Mohelka.

V údolí před křížovatkou si musíme trochu těžko najít odbočku turistické značky (opět modrá) a podél lesa a náhonu se po pěšince dostaneme do Mohelnice. Zde nesmíme minout památný románský kostelík a hezký hřbitůvek kolem. Na návsi je mapa i rozcestník. My se dáme po zelené značce, kde jsou opět naše jakubské značky. Přijdeme k soutoku Mohelky s Jizerou, přejdeme most a odbočíme vlevo.

Poslední náročný výstup nás dovede k ruině starého hradu a obci Sychrov. Další návrší - Káčov - a postupně se nám otevírají výhledy k Drábským světničkám a Českému ráji, cesta je náhle přímá a jdeme starou alejí k Mnichovu Hradišti.

Město nás vítá areálem zámku, kostelem sv. Anny, parkem a řadou památek a zajímavostí. Dál se poutník vydá ke kostelu sv. Jakuba a zastaví se na návrší - na faře s velkým dvorem. Zde se dá dohodnout ubytování či pokračovat dál na náměstí a kousek dál je možné se levně ubytovat v budově sokolovny. V okolí je dostatek prodejen i restaurací, hotely a řada památek.

Za Klub českých turistů Miroslav Těšina, Křižany

Zajímavosti na trase:

Kostel svatého Jakuba Staršího v Letařovicích

Patří k farnosti Český Dub. První zmínky o něm jsou z roku 1363. V roce 1695 byl zbarokizován, z původního gotického kostela se zachovaly obvodové zdi a zbytky středověkých nástěnných maleb. Za zhlédnutí stojí dřevěný kazetový strop z roku 1722. Lidový řezbář na něm zobrazil legendu o sv. Jakubu Starším, ale také kostel sv. Jakuba ve Vídni, katedrálu sv. Jakuba Staršího v Santiagu de Compostela a samotný kostel v Letařovicích. Pravidelné bohoslužby jsou každou lichou nedělí ve 14 hodin. Prohlídku kostela je možné domluvit na děkanství v Českém Dubu (tel. 485 147 534).

Románský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mohelnici nad Jizerou

Pochází ze 3. čtvrtiny 12. století, restaurovaný byl v roce 1876. Zachoval se v původní podobě, pouze na severní straně byl doplněn o pseudorománskou předsíň. Obdélnou loď doplňuje na východní straně polokruhová apsida a v západním průčelí předsunutá hranolová věž. Stěny z řádkového zdiva zdobí obloučkový vlys. Na jižní straně lodi je původní odstupněný portál a dvě okna, na věži sdružená okénka se středním sloupkem. Pseudorománský oltář pochází z roku 1876. Bohoslužby se zde konají o pouťi na Nanebevzetí Panny Marie. Prohlídka kostela po dohodě na děkanství v Mnichově Hradišti (tel. 736 148 567, dekanstvi.mh@seznam.cz, www.dekanstvimh.cz).

Hana Klára Němečková

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevýžadané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 1. 6. 17.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Liberec-Rochlice
- 1. 6. 22.00 hod. Noc kostelů, Smržovka
- 3. 6. 10.30 hod. 400 let kostela, Jiřetín pod Jedlovou
- 5. 6. 10.00 hod. Setkání s jáhnny, Litoměřice
- 6. 6. 15.00 hod. Setkání s organizátory Noci kostelů, Litoměřice
- 7. 6. 18.00 hod. Slavnost Těla a Krve Páně, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 8. 6. 10.00 hod. Zasedání Vědecké rady UJEP, Ústí nad Labem
- 8. 6. 16.00 hod. Maturitní vysvědčení, Bohosudov
- 10. 6. 9.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Děčín-Podmokly
- 12. 6. 10.00 hod. Formační kněžské setkání, Litoměřice
- 16. 6. 10.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Železný Brod
- 17. 6. 10.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Česká Lípa
- 20. 6. COMECE, Řím
- 23. 6. 11.00 hod. Diakonát, Vídeň
- 24. 6. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti, Varnsdorf
- 26. 6. 10.00 hod. Setkání s jubilanty, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 27. 6. 10.00 hod. Setkání s německými křesťany, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 27. 6. 17.00 hod. Mše svatá za papeže, Praha
- 29. 6. 18.00 hod. Poutní slavnost sv. Petra a Pavla, proboštský kostel, Mělník
- 30. 6. 10.00 hod. Slavnost 300 let kostela, Růžová

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 1. 6. 14.00 hod. Zahájení provozu centra pro děti „Ambrela“, Šluknov
- 1. 6. 20.00 hod. První pátek - mše svatá, kostel Narození Panny Marie, Doksany
- 7. 6. 10.00 hod. Umělecko-techn. rada, kurie, Litoměřice
- 7. 6. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 11. 6. 9.30 hod. Vikariátní konference děčínského vikariátu, Varnsdorf
- 14. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Děčín I
- 16. 6. 11.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Antonína, Kytlice
- 17. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Děčín I
- 21. 6. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 23. 6. 10.00 hod. Účast na jáhenském svěcení, Němečtí rytíři, Vídeň
- 24. 6. 10.00 hod. Mše svatá - výročí povýšení kostela na baziliku minor, bazilika sv. Vaňance a sv. Zdislavy, Jablonné v Podještědí
- 25. 6. 15.00 hod. Zasedání správní rady Destinační agentury České středohoří, Gotický hrad, Litoměřice
- 28. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Dolní Poustevna
- 1. 7. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Dolní Poustevna

Diecézní časopis Zdislava

Uzávěrka je vždy k 8. dni v měsíci. V roce 2012 vyjde deset čísel. Jedno číslo stojí 20 Kč.

Missa chrismatis, 4. 4. 2012, foto Karel Pech

Setkání kněží a jáhnů litoměřické diecéze

Missa chrismatis, 4. 4. 2012, foto Karel Pech

Kněžský den v Litoměřicích, 9. 5. 2012, foto Euzen Policer

Host kněžského dne Dominik kardinál Duka OP, foto Euzen Policer

Bible Litoměřicko-třeboňská (1411-1414)

nejstarší zachovaný úplný rukopis bible u nás.
Původně z biskupské knihovny v Litoměřicích,
nyní deponována ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích.
Illuminace evangelistů Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Sv. Matouš Evangelista

Sv. Marek Evangelista

Sv. Jan Evangelista

Sv. Lukáš Evangelista

Ze sbírek litoměřické diecéze